

KOMMUNISTISK POLITIK

March i Tegucigalpa, Honduras, 4. juli 2009

NED MED DE FACSISTISKE KUPMAGERE!

Nr. 14

13. årg.

2009

10. juli -

31. juli

Støttepris 20 kr.

TEMA: PET - spionage for kapitalen !

For 20 år siden: "Kommunismens" fald s. 2 • Iran: Støtte uden illusioner s. 3 •
PET: 3600 sider hvidvaskning s. 4 • DKP/ML: Arkivdestruktion s. 6 •
PET-mål s. 8 • Forlig til krig s. 10 • Varme smelter fordomme s. 11 •
Frederik Dreier ca. 1850 s. 12 • Irske garantier værdiløse s. 14 •
VK overtræder konventioner s. 16 • Fascistisk kup i Honduras s. 17 •
Ny viden om sejren over fascismen s. 20 • Debat s. 22 • Sicilianske tilbud s. 24

For 20 år siden: "Kommunismens" fald

Der er opstået strid blandt EU-lande om hvornår man skal fejre "kommunismens" fald for 20 år siden. Det officielle Tyskland fejrer hele 2009, fordi Berlin-muren "faldt" den 9. november 1989. Polakkerne mener, de kom først, og har allerede fejret den 4. juni 1989, hvor de angiveligt første 'frie valg' blev afholdt. Det kan forventes, hvis EU-eliten engang bliver enig, at der kommer en ny unionshelligdag til at hylde kapitalismen og EU selv, som med opløsningen af Sovjetunionen og østblokken tog nye gigantskridt mod at etablere sig selv som en ny imperialistisk supermagt, og som har brugt de sidste 20 år til at opløse en lang række af landene i den tidligere sovjetblok. Men er der overhovedet noget at fejre. De, der er gamle nok til at huske begivenhederne for 20 år siden, vil også kunne huske, at der blev talt med meget store ord dengang, hvor de vestlige politikere lovede alle verdens folk en periode med fred, stabilitet og social fremgang. Med 'kommunismens' fald var verden indtrådt i en evig lykketilstand. En amerikansk nyliberal 'filosof' fandt tilmed ud af, at der var tale om historiens slut.

De, der er gamle nok, ved også, at de sidste tyve år har været en periode af uafbrudt mareridt for folkene, af uahæmmet imperialistisk arrogance, supermagtsopbygning og militarisering, af endeløse krige – fra 2001 kaldet 'krig mod terror' – og tilspidsede etniske og nationale konflikter, af aggression og folkemord. Kigger man kloden rundt er den fuld af spændinger, af kampe og eksplosioner. Stabilitet indfandt sig aldrig, og kunne ikke gøre det, for der var selvfølgelig tale om ulvens prædiken for fårene. Usikkerheden for fremtiden er et globalt livsvilkår.

Hvad 'social fremgang' angår, har den sejrende kapitalisme foreløbig ført verden og dens folk ud i den største økonomiske krise i 75 år. En stor del af verden går sulten i seng. For første gang i menneskehedens historie lider flere end 1 milliard mennesker på Moder Jord af hunger og kronisk underernæring.

Det beretter FN's fødevarer og landbrugsorganisation FAO i sin seneste rapport, der må konstatere, at underernæring og sult er mere udbredt end nogensinde. Hvert sjette menneske sult eller er kronisk underernæret. Tallet er nået op på over en mil-

liard, fordi der under krisen er kommet mere end 100 millioner kronisk sultne verdensborgere til i løbet af et enkelt år.

Med FAO's ord "driver den globale økonomiske krise 100 millioner personer ud i fattigdom og kronisk hunger." 100 millioner nye sultne ofre form kapitalismens lykkeland.

Fødevarerkrise 2006-08 betød et globalt hop i fødevarerpriserne på i gennemsnit 24 pct.

Det er arbejderne og jordens fattige, der rammes hårdest, økonomisk, socialt og fysisk, af den kapitalistiske verdenskrise. Asien, Stillehavsområdet og Afrika syd for Sahara er de hårdest ramte områder.

De kapitalistiske stormagter er enige om, at sådan skal verden se ud – fra USA og EU til Rusland og det kapitalistiske Kina, der kalder sig markedssocialistisk. Arbejderne og de fattige skal betale krisen, mens rigdommene hober sig op på et fåtal afsindigt rige hænder i alle lande.

Når statsmændene i G8 med Barack Obama i spidsen mødes i Aquila, Italien og i G20 den 24.-25. september i Pittsburgh, US – hvortil modmobiliseringen har taget fart verden over – er formålet at få menneskeheden til at affinde sig med, at sådan er det, at det ikke kan være anderledes, og at de er ved at 'finde en vej ud af krisen' til gavn for alle, også en milliard sultende og endnu flere milliarder ludfattige mennesker på jorden. De vil næppe bede dem om at deltage i jubelen over 'kommunismens' fald.

Det er fortsat krig, fascistiske kup og undertrykkelse, der er på dagsordenen, når 'den ny verdensorden' skal sikres. Ironisk nok fører USA og NATO den krig i Afghanistan videre, som udhulede Sovjetunionens magt i 80'erne.

Det var i øvrigt ikke 'kommunismen', der faldt for 20 år siden. Det var ikke engang socialisme, for bortset fra i Albanien var kapitalismen allerede genrejst i disse lande, og kun den socialistiske klædedragt tilbage. Nu kunne også staffagen smides væk, nye milliardærer begynde at rive de samfundsskabte værdier til sig. Den revisionistiske kontrarevolution efter Stalins død forberedte gradvis overgangen til utilsløret råkapitalisme, solgt som 'demokrati, fred og social fremgang' – og efterhånden gennemskuet.

Redaktionen 7. juli 2009

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

PK's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 24.07.09

Den folkelige protestbevægelse i Iran bør støttes uden illusioner

En skrøbelig ro er vendt tilbage til Teheran. Præstestyret ser ud til at have fået styr på situationen. Men Iran vil fortsat ulme, og imperialismen vil puste til ilden. Nye dramatiske udviklinger kan ikke udelukkes – heller ikke et israelsk militært angreb på Iran. Men de store folkelige protester og strejkebevægelsen har vist, at den folkelige protest mod regimet er dyb og bred og vil dukke op igen.

De gigantiske protestdemonstrationer i Iran blev udløst af massiv utilfredshed med valget, ikke mindst af, at der ikke eksisterer et reelt valg, men at præsidentkandidaterne i realiteten udpeges af præstestyrets øverste politiske instans over parlament og regering, det såkaldt 'Øverste Råd'.

Det er langtfra en bevægelse simpelthen til støtte for modkandidaten Mussavi og en simpel protest mod den siddende præsident Ahmedinejad.

Der indgår en lang række forskellige politiske og sociale kræfter i protesterne med forskellige kort- og langsigtede dagsordener, fra revolutionære og progressive organisationer på venstrefløjen, herunder en række forbudte organisationer i eksil, til tilhængere af shah-styret. Og så selvfølgelig tilhængerne af den såkaldte 'reform-kandidat' Mussavi.

Irans Arbejdets Parti (Toufan), APK's iranske søsterparti, anbefalede ikke at stemme på nogle af kandidaterne ved præstestyrets valg. Der er tale om en magtkamp mellem to fraktioner inden for det herskende regime. Toufan beskriver i en appel om støtte til opstanden mod præstestyret 'oppositions-kandidaten' Mussavi således:

"Præsidentkandidat Mussavi har været en fasttømret del af det islamiske regime. Han var Den Islamiske Republiks premierminister i massehenrettelsernes periode i Iran. Mussavi er enig med parolen 'Ned med den bedrageriske regering', men modsætter sig kraftigt det folkelige råb 'Ned med det bedrageriske system'. Han forsøger at bringe de utilfredse massers bevægelse

under sin kontrol ved at udnytte folkets religiøse følelser. Mussavi beder folket om at være tålmodigt, stille og fredeligt. De folk, der demonstrerer i de iranske gader, kan ikke høre efter disse formildende prædikener."

Der er ingen tvivl om, at Mussavi støttes af den internationale reaktion og imperialismen. USA, UK, Israel osv. har mere end en finger med i spillet om Iran. Med indsættelsen af Mussavi ønsker man at få en mere samarbejdsvillig 'partner' i Teheran end Ahmedinejad.

Det på trods af, at det iranske præstestyre omfattende har samarbejdet med USA og Vesten om den illegale besættelse af Irak og de religiøse lakajregimer dér, der indsattes til afløsning af det sekulære styre under Saddam Hussein. Det er en kendsgerning, som omhyggeligt søges skjult.

Reaktionære politikere kappes om at 'støtte det iranske folk', 'fordømme præstestyret' og lovprise oppositionsbevægelsen, så det lyder som lovprisningerne af det sovjetiske 'tøbrud', 'Prag-foråret i 1968', 'murens fald' eller de forskellige 'farverevolutioner' i diverse lande i det tidligere Sovjetunionen. Det er signaler om kraftig indblanding.

Kærlighedserklæringerne til Mussavi og 'den iranske opposition' fra de borgerlige og liberale politikere og medier i Vesten er rent og skært beregnende hykleri. USA-imperialismen og det zionistiske Israel har deres egne planer med Iran og mod det iranske folk, som intet godt bringer med sig.

I sin appel opstiller Toufan en række krav, som også fremføres i massebevægelsen. Det hedder:

"Irans Arbejdets Parti (Toufan) fordømmer kraftigt det kriminelle regime i Den Islamiske Republik for dets angreb på fredelige demonstrationer. Vi forlanger løsladelse af alle aktivister, som er tilbageholdt under disse begivenheder. Alle ansvarlige for drabene på stilles for en domstol. Vi forlanger løsladelse af alle fængslede politiske og faglige aktivister. Ligestilling mellem mænd og kvinder må virkeliggøres i alle livsforhold. Vi forlanger, at religion adskilles fra stat og undervisning.

Yrings-, forsamlings- og organisationsfriheden må anerkendes af regimet i Den Islamiske Republik. Alle dens undertrykkelsesorganer – sikkerhedsstyrker, politi, efterrettningsorganer, Basig (mobilisering), Pasdaran (vogtere), civilklædt politi osv. må trækkes væk fra gaderne."

Det opstiller følgende paroler i kampen:

Længe leve det iranske folks protestbevægelse mod Den Islamiske Republik!

Ned med regimet!

Længe leve arbejderne, studenterne, lærernes, sygeplejerskernes og de offentligt ansattes generalstrejke!

Længe leve socialismen!

Toufan afslutter sin appel med en opfordring til marxistisk-leninistiske partier og organisationer, alle revolutionære og progressive organisationer og alle frihedselskende mennesker om at fordømme præstestyret i Iran for dets talløse forbrydelser mod det iranske folk i de sidste 30 år.

Den iranske protestbevægelse må støttes uden illusioner.

Arbejderpartiet Kommunisterne

PET-rapporten:

3600 siders hvidvaskning

Af Kommunistisk Politik

Det har taget PET-kommissionen over 10 år at udsende sin rapport om PET's virksomhed 1945-1989 under den såkaldt kolde krig. Rapporten er blevet på 4600 sider, som skal hvidvaske både PET og politikere

De 16 bind fra PET-kommissionen er en meget lang skovtur, der omhyggeligt tegner et rosenrødt billede af statsmagtens hemmelige virksomhed. Det selv om rapporten fra start til slut dokumenterer, at PET har fjernet ethvert spor af konkrete operationer, og undersøgelsen af de i kommissoriet lovpålagte opgaver har derfor ikke kunnet lade sig gøre med de midler, der var stillet til rådighed. Det var nok heller aldrig hensigten.

Blev PET's virksomhed undersøgt?

PET-kommissionen har arbejdet ekstremt ensidigt og tilrettelagt sit arbejde gennem afhøringer af repræsentanter for systemet. Kun ganske få af dem, der blev overvåget i den pågældende periode, som medierne kalder 'den kolde krig', er blevet afhørt, hvorfor omfattende viden ikke er opsamlet. Med en enkelt undtagelse har kommissionen ikke henvendt sig til de overvågede partier og organisationer.

En regulær undersøgelse ville bl.a. kræve offentlige forhør af samtlige involverede under strafansvar. Kun 88 vidner har været indkaldt, hvoraf 42 er hemmelige. Hvad de udspurgte har sagt, er også hemmeligt; der blev kun holdt fem åbne retsmøder om generelle forhold. I det hele taget er kommissionen meget forbeholden over for brug af vidner, og mener, at folk slet ikke kan huske, hvad der foregik, hvis det ligger nogle årtier tilbage. Almindelig glem-somhed, ikke at forveksle med egentlig

senilitet, er vidt udbredt i centraladministrationen og andre steder i statsapparatet, når prekære sager skal endevendes.

Fra starten har den langsommelige undersøgelse samtidig lidt af den grundfejl, at den ikke har inddraget den anden hemmelige spioncentral, FE, Forsvarets Efterretningstjeneste, som også har haft den danske venstrefløj som overvågningsobjekt. I det hele taget har begrænsninger i Kommissionens emnefelt betydet, at der ikke blev åbnet for en generel adgang til PET's arkiver, men at PET selv har udvalgt, hvad tjenesten mente, kommissionen burde se.

Juraprofessor Jens Vedsted-Hansen, der afgav dissens ved kommissionens endelige rapport, forklarede dette i oktober 2008 til Arbejderen:

- Vores kommissorium er begrænset af, at vi kun må undersøge bestemte sagsområder. Det giver nogle særlige problemer, fordi PET derfor skal sortere i de papirer, vi har adgang til og ikke adgang til. Det giver uundgåeligt en usikkerhed med hensyn til, om vi får alle dokumenterne med. Den usikkerhed forsøger vi at komme til livs ved at foretage stikprøvekontroller i PET's arkiv.

Til alt overmål har PET i tiden omkring kommissionens nedsættelse i slutningen af 90'erne haft rigtig gang i makuleringen. Ifølge spredte bemærkninger og noter rapporten igennem er papirer omkring prekære emner blevet tilintetgjort af PET selv. Det gælder f. eks. papirerne omkring den alsidige agent Anders Nørgaard, omkring infiltrationen af SAP, om Carl Scharnberg, den særlig intense overvågning af DKP/ML og meget andet.

Vi kan roligt gå ud fra, at beviser for omfattende lovbrud er tilintetgjort – hvis de da ikke er blevet 'bragt i sikkerhed' andre steder eller hos venligt-sindede udenlandske tjenester.

Hvem der stod bag arkivdestruktionen, og med hvilke formål den fandt sted, har PET-kommissionen tilsyneladende ikke stillet spørgsmål om. Det

hele godtages uden videre.

Alene dette er grunde nok til, at det må konkluderes, at PET's reelle virksomhed i perioden ikke er blevet undersøgt.

PET's historie – ikke historien om PET

Kommissionsrapporten er ikke historien om PET i den pågældende periode. Den fungerer i den grad på PET's præmisser, at det snarere er PET's historie, der lægges frem.

I stedet for at undersøge PET brugte undersøgelseskommissionen 10 år på at efterkomme kommissoriets stk. 2, hvori det kræves, at der skal redegøres for karakteren af de partier m.v., der havde været genstand for PET's interesse.

Det er først og fremmest denne opgave, som PET-rapporten forsøger at løse: Alle de undersøgte er fundet af en samfundsnedbrydende karakter, og et flertal af kommissionens medlemmer finder derfor, at PET's interesse har været helt inden for gældende love og instrukser.

Mens offentligheden blev bildt ind, at der ikke foregik personregistreringer på basis af 'lovlig politisk virksomhed',

PET-kommissionen

PET-Kommissionen blev nedsat på forslag af daværende justitsminister Frank Jensen (S) i 1998, og loven blev vedtaget 2. juni 1999.

Ifølge lovteksten havde 'undersøgelseskommissionen (...) til opgave at undersøge og redegøre for:

1) politiets efterretningsvirksomhed i perioden 1945-1989 i forhold til politiske partier, faglige konflikter og politisk-ideologisk prægede grupperinger og bevægelser i Danmark og

2) karakteren af de aktiviteter i politiske partier m.v., der i den nævnte periode var baggrunden for politiets efterretningsvirksomhed på dette område.'

foregik sådanne registreringer lystigt igennem hele perioden, også efter regeringserklæringen herom fra 1968. De skiftende borgerlige og socialdemokratiske regeringer var fuldt ud klar over dette. PET arbejdede ikke bare som en stat i staten, den samarbejde med den politiske statsmagt, der gensidigt dækkede over de hemmelige tjenester og deres operationer – mens den brede befolkning blev bedraget og beløjet hele vejen igennem.

PET-kommissionens rapport er hvidvaskning af samme karakter som den, kollaboratør-politikerne under 2. verdenskrig sikrede sig med de parlamentariske kommissioners beretninger (1945 - 1956)

vedrørende den tyske besættelse 1940-1945.

Langt det meste materiale, PET-kommissionen har benyttet sig af, er allerede kendt, forstået på den måde, at kommissionens rapport hovedsageligt er sammenskrivninger af avisartikler og andre åbne kilder. Når der henvises til oplysninger fra PET, er dette også i vidt omfang sagsakter, som efterretningsvæsenet har skrevet sammen fra åbne kilder. Eller der er tale om materiale fra andre myndigheder såsom domstolsgodkendelse af telefonaflytning. Kommissionen anfører selv, at den har gennemgået 13.414 sager og derudover haft adgang til elektroniske arkiver på mere end 100.000 sider.

Med den sære blanding af åbne kilder omkring de overvågede partier, fagforeninger, folkebevægelser og andre progressive organisationer, herunder historiske undersøgelser, som kommissionen og dens ansatte historikere har benyttet, samt PET's selektivt udvalgte materiale, kan det ikke forbyse, at de mange bind tegner fejlagtige og skævvredne billeder af den nyere tids historie. Repræsentanter for de overvågede organisationer kalder fremstillingerne for 'overfladiske' og forkerte.

Allerede inden for det første år, efter kommissionen blev nedsat, forsvandt centrale frivillige vidner som agenten Anders Nørgaard, der begik selvmord, inden han havde været til samtale. Faktisk oplyser kommissionen mellem linjerne, at de slet ikke ønskede at tale med ham, når de skriver, at "*Ingen af de vidner, som Kommissionen har ønsket at afhøre, har nægtet at møde eller*

afgive forklaring." (Bind 1 side 34)

I de 10 år, der er gået, er en række vidner, der kunne belyse forhold i de første efterkrigsår, døde, uden at de blev spurgt. Det må konkluderes, at kommissionen har gjort alt, hvad der stod i dens magt, for at trække undersøgelsen i langdrag og dermed forhindre

sandheden eller blot elementer af faktisk viden om nyere dansk histories tussmørkesider i at komme frem.

Havde nogen haft forhåbninger til, at rapporten kunne virke positivt i retning af et opgør med statsmagtens fordækte udemokratiske metoder til at underkue civilbefolkningen, var det forgæves. De kan om et ukendt antal år måske få indsigt i PET-kommissionens forhørsprotokoller, hvis de da ikke i mellemtiden er flyttet til en udenlandsk ambassade eller bare smidt ud.

Massiv kontrol med alt progressivt

Efter anden verdenskrig påbegyndtes et systematiske arbejde med at inddæmme og isolere DKP. Regeringen godkender i hemmelighed fornyet registrering i 1948, samtidig med at Socialdemokratiet afbryder samarbejdsrelationerne og opbygger egne registre over kommunister og starter et tæt samarbejde med politiet. På sidelinjen er private aktører som Arne Sejersens 'Firmaet' på plads finansieret af "ledende erhvervskredse". Forløbet er kendt fra tidligere bøger, og det er ikke til at vurdere, hvor meget nyt materiale der er kommet for dagen. Kommissionen konklusion er til gengæld ikke ny: *Det, som især gav anledning til bekymring, var kommunisternes formodede potentielle rolle som femtekolonne i tilfælde af en storpolitisk krise eller et angreb på Danmark.* (Bind 2 side 72)

I den historiske gennemgang er der mange referencer til både den offentlige debat og fortrolige regeringsdirektiver vedrørende registrering og udrensninger på arbejdspladser. Arbejderklassens synspunkt til denne virkelighed er til gengæld fraværende. Bind 2 omhandler tiden, hvor Danmark bliver medlem af Nato og antikommunismen når hysteriske højder. Der er end ikke en reference til McCarthyisme.

De 16 bind med PET's nyere Danmarkshistorie

- Bind 1: PET-kommissionens beretning
- Bind 2: Politiets Efterretningstjeneste 1945-89
- Bind 3: Regeringserklæringen og PET's registreringer på det politiske område 1968-1989
- Bind 4: PET's virkemidler
- Bind 5: Stay-Behind og Firmaet
- Bind 6: PET's overvågning af Danmarks Kommunistiske Parti 1945-1989
- Bind 7: PET's overvågning af politiske partier 1945-1989
- Bind 8: PET's overvågning af arbejdsmarkedet 1945-1989
- Bind 9: PET's overvågning af den antiimperialistiske venstrefløj 1945-1989 (*Herunder SAP, KFML, Boml, MLE, DKP/ML og Blekingegadefolkene*)
- Bind 10: PET's overvågning af protestbevægelser 1945-1989
- Bind 11: PET's overvågning af den yderste højrefløj 1945-1994
- Bind 12: Operation Zeus (Anders Nørgaard m.m.)
- Bind 13: KGB's kontakt- og agentnet i Danmark under den kolde krig
- Bind 14: PET's virksomhed i forhold til Grønland og Færøerne
- Bind 15: Mindretalsudtalelse og juridiske notater
- Bind 16: Resumébind: Sammenfatning af PET-kommissionens beretning

'Firmaet' (Operation Gladio) er sammen med den massive overvågning og jagt på kommunister en del af NATO-medlemskabet, hemmelige 'forpligtelser', som skiftende regeringer har tilsløret. Mere end hver 10. voksne dansker i denne periode, flere end 300.000, opnåede at blive registreret i PET's Stasiarkiver. De havde konsekvenser i form af berufsverbot, nægtelse af stillinger på forskellige områder – og et direkte samarbejde mellem PET og Socialdemokratiet om kommunistbekæmpelse. PET fortsatte også det gode samarbejde fra besættelsestiden med nazister. Dansk politi kom i juni 1947 i kontakt med en person fra nazihærens efterretningstjeneste, der havde forfulgt kommunister. Han indgik en aftale om »at give oplysninger mod betaling« og ansatte som sin medhjælper en gammel Gestapo-mand »med speciale i kommunistbekæmpelse«. Fra disse kilder flød en hel strøm af efterretninger.

De helt igennem grundlovsstridige og udemokratiske metoder pakkes pænt ind i den kolde krigs egen selvforståelse og berettes videre af PET-kommissionen med et påtaget neutralt verdenssyn som denne afsluttende bemærkning.

Venstreopbruddet i slutningen af 60'erne øgede kritikken i offentligheden af den massive overvågnings-virksomhed m.v. og førte til regeringserklæringen om, at man ikke kunne blive registreret af PET alene på grund af lovlig politisk virksomhed. Den blev straks undermineret af ikke-offentlig-

gjorte regeringsretningslinjer, og PET personregistrerede videre på livet løs, med personsager, arbejds-papirer, og hvad man ellers kaldte det, af alt og alle, der påkaldte sig væsenets opmærksomhed, fra Gedser til Thule.

Ikke kun DKP (og senere SF), men fremvæksten af en ny revolutionære og anti-imperialistisk venstrefløj, der ikke var forbundet med Moskva, fra slutningen af 60'erne gav masser af arbejde til PET frem til periodens slutning i

1989, ja, lige til i dag.

Fagforeninger og arbejdskampe blev overvåget og oplysningerne brugt imod de aktionerende; fredsbevægelsen og fredsorganisationerne blev fulgt tæt; antiimperialistisk solidaritet med f.eks., kampen mod det sydafrikanske apartheidregime blev registreret som undergravende virksomhed, telefonerne aflyttet og en agent sendt ind. Folkebevægelsen mod EF blev overvåget, og det er naivt at tro, at den ikke blev udsat for provokatøragerter og PET's politiske dagsordener. Endnu mere intenst gælder det for de erklærede revolutionære organisationer på venstrefløjen, trotskister, maoister og marxist-leninister.

Et tæt samarbejde med medier af samme reaktionære politiske observans, som PET gennemsyres af, forsynde disse med historier og materiale mod progressive aktiviteter af mange slags. PET blandede sig også i f.eks. ministerudnævnelser.

De godt 100 PET-folk var særdeles aktive – og nåede at udrette langt mere, end rapporten fortæller.

Hvad kan de flere end 700, der nu er ansat som ejendomsrettens spioner og politiske politi, ikke drive det til, nu hvor de med terrorlove og andre udvidede beføjelser og den mest avancerede elektronik fortsat løser tjenestens traditionelle hovedopgaver: at bekæmpe den revolutionære kommunistiske bevægelse, aktivister af enhver art og den kæmpende arbejderklasse?

PET-kommissionens rapport behandler i et af bindene overvågningen af, hvad den kalder 'den antiimperialistiske venstrefløj' indtil 1989. Blandt de partier og organisationer, PET prioriterede højt, var DKP/ML (Danmarks Kommunistiske Parti/ Marxister-Leninister)

Kommissionen siger bl.a. følgende om PET og de såkaldte maoister (som DKP/ML fejlagtigt kategoriseres som):

"Fra slutningen af 1970'erne og i 1980'erne var det især KAP, KAMl samt DKP/ml, der havde PET's interesse. De to første blev ikke set som nogen væsentlig trussel mod den lovlige samfundsorden. Til gengæld betragtede PET DKP/ml som en "særdeles rabiater gruppe", og især noteredes det fra PET's side, at den revolutionære retorik blandt DKP/ml'erne blev ledsaget af en række uroskabende aktiviteter. Størst succes synes DKP/ml at have haft blandt arbejderne i byerne. Langt den overvejende del af PET's indsamling af oplysninger skete ved hjælp af åbne kilder, men PET gennemførte også enkelte indgreb i meddelelseshemmeligheden. Desuden synes PET at have haft kilder i omkredsen af DKP/ml."

*PET og DKP/ML***Hvidvaskning og forsætlig arkivdestruktion**

Klaus Riis, redaktør af APK's blad *Kommunistisk Politik*, var formand for DKP/ML fra stiftelsen i 1978 indtil 1997. PET-rapporten – altså i hele den periode, hvor partiet behandles i PET-rapporten.

Han siger:

- Rapporten er ren hvidvaskning af PET og de skiftende regeringer, der efter NATO-instruks gennemførte en særdeles aktiv overvågning, registrering og generel kamp mod enhver opposition til USA's og NATO's verdensorden – af al faglig og politisk aktivitet af betydning. Alle officielle retningslinjer blev overtrådt, og befolkningen løgnagtigt billedt ind, at der ikke foregik registrering af lovlig politisk virksomhed.

- Afsnittet om DKP/ML i perioden er skandaløst (Bind 9, s. 222-242). Ud over, at det generelt er usagligt og skrevet af politisk aktiv nuværende informationskonsulent for Den Danske Europabevægelse, besvarer det ikke et eneste af de spørgsmål, der blev rejst parlamentarisk i forbindelse med nedsettelsen af PET-kommissionen. De drejede sig bl.a. om, hvorvidt PET havde foretaget indbrud i partilokalene, foretaget rumaflytning, registreret abonnenter på *Dagbladet Arbejderen* eller stillere for partiet ved folketingsvalg.

- Afsnittet om DKP/ML udgøres af ret detaljerede beskrivelser af nogle enkelte dele af partiets virksomhed i begyndelsen af 80'erne, ikke mindst på Fyn og i dele af Jylland, hvor partiet stod svagest. Der er intet om København og overvågning af partiets centrale adresser. Det giver et helt skævvredet billede.

Klaus Riis tilføjer, at en del af forklaringen på den dårlige belysning af PET's overvågning af DKP/ML måske skal findes i en beskeden note, der lyder sådan:

"Det skal bemærkes, at de fleste af sagsakterne om DKP/ML inklusive de personregistreringssager, der blev oprettet i den forbindelse, er makuleret i slutningen af 1990'erne. Afsnittet bygger derfor hovedsageligt på oversigtsbeskrivelserne i PET's årsberetninger, på sammenskrivningerne i PET's emnekort samt en enkelt bevaret personregi-

streringssag."

(Note 735, s. 229)

- Kommissionen giver ingen forklaring på, hvorfor sagsakterne angiveligt er destrueret, eller hvem der er ansvarlig herfor. Det hænger utvivlsomt sammen med, at de ville være for afslørende af PET's metoder, infiltration og ulovlige aktiviteter, til at tjenesten kan bære at få det belyst, udtaler han.

- Vi er overbeviste om, at en del af personsagerne fulgte med i forbindelse med splittelsen af DKP/ML i 1997, der førte til dannelsen af den partiforberevende organisation *Oktober*, af DKU i 1999 og APK i 2000. De ligger sikkert

under et andet navn, som PET-kommissionen ikke har fået udleveret.

*Spørgsmålet om PET og DKP/ML vil blive fulgt op i næste nummer af *Kommunistisk Politik*.*

Klaus Riis med Enver Hoxha på Albaniens Arbejdets Partis 8. kongres 1981

Intet belæg for konklusioner om PET og DKP/ML

I artiklen 'PET læste også *Arbejderen*' (2.7.09), hvor Jørgen Petersen udtaler sig om overvågningen af DKP/ML, drages der nogle konklusioner, der ikke er belæg for.

Det påstås, at PET 'kun havde et overfladisk kendskab til DKP/ML's arbejde' – ikke mindst fordi det angiveligt aldrig lykkedes at plante en agent i partiet.

Der er ikke den fjerneste grund til at tro det. Alle de vigtigste papirer vedrørende DKP/ML, bl.a. fra København, er destrueret af PET. Det fremgår af note 735, s. 229, i bindet om overvågningen af 'den antiimperialistiske venstrefløj.

"Det skal bemærkes, at de fleste af sagsakterne om DKP/ML inklusive de personregistreringssager, der blev oprettet i den forbindelse, er makuleret i slutningen af 1990'erne. Afsnittet bygger derfor hovedsageligt på over-

sigtsbeskrivelserne i PET's årsberetninger, på sammenskrivningerne i PET's emnekort samt en enkelt bevaret personregistreringssag."

Der har klart været lige så travlt ved makuleringsmaskinen i DKP/ML's tilfælde som omkring agenten Anders Nørgård.

Kommissionen har ikke undersøgt, hvem der var ansvarlige for dette eller afhørt nogen i den forbindelse. Bl.a. derfor tegner rapporten et totalt skævvredet billede af det revolutionære DKP/ML – og bl.a. derfor er der intet belæg for artiklens konklusioner.

Klaus Riis

Formand for DKP/ML 1978-1997

*Dette indlæg blev sendt til *Arbejderen* 2. juli 2009. Ikke bragt.*

Kommentarer fra nogle PET-mål

PET-kommissionen indkaldte ikke de overvågede for at samle deres viden og erfaringer op. Kritikken af rapporten har været massiv fra dem, der var ofre for PETs kriminelle virksomhed, som hemmeligt blev understøttet af de skiftende regeringer. Her er samlet nogle enkelte kommentarer fra PET-ramte organisationer

PET-kommissionen giver ikke svar

Af Afrika Kontakt

Det lykkes ikke for PET-kommissionen at give svar på, hvorfor PET agenten Anders Nørgaard arbejdede under dække i Landskomiteen Sydafrika-Aktion i 1982/83. Anders Nørgaard kom med afsløringen om sit virke i TV2-programmet *Den hemmelige tjeneste* i marts 1998.

På trods af en længere, men upræcis gemmegang af anti-apartheid-bevægelsens aktiviteter fra starten af 60'erne og frem til begyndelsen af 90'erne lykkes det ikke at få frem, hvorfor denne massive overvågning skete i det omfang, som PET-kommissionens beretning kan fortælle om. Heri fremgår det, at der var systematisk telefonaflytning af personer, der var aktive i Landskomiteen Sydafrika-Aktion og Sydafrika-komiteerne.

Derfor kan det undre, at PET-kommissionens beretning ikke er i stand til at komme nærmere ind på, hvorfor Landskomiteen Sydafrika-Aktion var så interessant for PET. Beretningen oplyser, at PET's samarbejde med den sydafrikanske efterretningstjeneste ophørte i 1985. Altså et par år efter at PET agenten Anders Nørgaard aktivt havde deltaget i aktiviteter udført af Landskomiteen Sydafrika-Aktion.

Det kan ligeledes undre, at man kan konkludere, at det ikke er tænkeligt, at der har været udvekslet oplysninger med sydafrikanerne om danske anti-apartheid-aktivister.

At samarbejdet med sydafrikanerne først ophørte så sent som 1985, kan også rejse spørgsmålet, om samarbejdet var godkendt eller accepteret af de danske regeringer, der har haft ansvar for PET's virke gennem årene. Dette alt imens at forskellige danske regeringer åbenlyst fordømte apartheid i Sydafri-

ka. Hvis der var en sådan viden hos regeringen på den tid, er der tale om et uhørt dobbeltspil.

Tidligere aktiv i Landskomiteen Sydafrika-Aktion og nuværende informationsmedarbejder i Afrika Kontakt, Morten Nielsen, udtaler:

- At PET indsatte agenten Anders Nørgaard hos Landskomiteen Sydafrika-Aktion, er helt i tråd med den massive overvågning, som PET-beretningen kan fortælle skete. For mig er det helt naturligt, at den tankegang der prægede PET i 80'erne, var forsimplet. PET opfattede befrielsesbevægelserne i det sydlige Afrika som kommunister og dermed en trussel, og dem, der støttede en afskaffelse af apartheidstyret, og som støttede befrielsesbevægelsernes helt legitime kamp, som potentielle terrorister.

Den holdning var PET ikke ene om at have. Andre vestlige efterretningstjenester arbejdede på det samme grundlag. Nelson Mandela og ANC var terrorister, og de, der støttede Mandela, støttede terrorisme.

- Som det fremgår at bind 7 af beretningen, side 138, har Danmarks justitsminister, Brian Mikkelsen, også haft denne forståelse i mange år. Da han som en af tre KU'ere i 1988 deltog i en rejse til Sydafrika og det af Sydafrika besatte Namibia, var det hele betalt af apartheidregimet i Sydafrika. Han vidste godt, hvem der havde fortjent hans uforbeholdne støtte.

Det kan oplyses, at der ikke har været taget kontakt til et eneste tidligere aktivt medlem af Landskomiteen Sydafrika-Aktion fra PET-kommissionens side.

Udemokratisk at overvåge Folkebevægelsen mod EU

Af Folkebevægelsen mod EU

PET har overvåget Folkebevægelsen mod EU. Det fremgår af den såkaldte PET-rapport.

- PET-kommissionens afsnit om Folkebevægelsen er ubehagelig læsning. På trods af, at bevægelsen altid har haft en rent demokratisk karakter, har PET omhyggeligt undersøgt, om bevægelsen kunne tænkes at være støttet af Sovjetunionen, og den har foretaget vurderinger af, om blandt andet jeg og Jens-Peter Bonde skulle have været »påvirkningsagenter« for russerne, udtaler Sven Skovmand, der er medlem af Folkebevægelsens forretningsudvalg og flere gange er nævnt i Kommissionens rapport.

- Denne mistænkeliggørelse af en helt igennem lovlig organisation er dybt forargelig. Den siger noget om, hvor farligt det er at have en hemmelig organisation, der helt på egen hånd fastslår, hvad der er til skade for Danmarks sikkerhed, siger Sven Skovmand og tilføjer:

- På den baggrund virker det forbløffende, at kommissionen kan komme til det resultat, at PET har handlet i overensstemmelse med sine beføjelser.

PET-kommissionen og fredsbevægelserne

Af Holger Terp,
red. af Fredsakademiet

Bindene er bygget op med en meget akademisk fremstilling efterfulgt PET's beskrivelser, vurderinger og analyser. Man kan anke over, at forfatterne i dette bind ikke har anvendt bevægelsernes eget materiale, fordi man eksempelvis s. 20 "ikke kunne få adgang til Ib Nørlands dagbøger".

Den citerede akademiske litteratur i dette værk er oldnordisk, hvilket tyder på en ringe akademisk interesse for humanismen.

Sagen om overvågningen af Carl Scharnberg i bind 10 s. 32 er interessant og viser, at de beskrevne sager rummer mange usikkerhedsmomenter. Overvågningen af Carl Scharnberg starter før hans engagement i Kampagnen mod Atomvåben. Bevismaterialet er desværre bortkommet ved makulering, 'efter hans død', men man har dog registreret, at han tidligere havde været militærnægter.

Og så læser man s. 292, at PET har et historisk arkiv!

Forvirret?

Oplysningerne om, at PET modarbejder det internationale fredsår 1986, således at fredsbevægelsen får dårlig omtale i medierne, er nye.

Blandt de overvågede fredsgrupper kan nævnes: Aldrig mere Krig, Kvinder for Fred, Kvindernes internationale liga for fred og frihed, Nej til Atomvåben og Samarbejdskomiteen for fred og sikkerhed.

Værket er således et vigtigt bidrag til forståelse af de danske bevægelser og deres arbejdsvilkår.

Selve rapporten må som helhed vurderes som en accept og frikendelse af de forskellige regeringer og de embedsmænd, der anvendte mere tid på at overvåge og chikanere deres politiske modstandere, end de forsvarede demokratiet, for der er intet, der tyder på, at de danske efterretningstjenesters overvågning er stoppet i mellemtiden.

Forkortet af KP

PET frygtede PROSA

Af PROSA

I 80'erne blev PROSA nøje gransket af PET, som mente, at fagforbundet ville blive en afgørende magtfaktor i samfundet. Det fremgår af PET-kommissionens rapport.

PROSA blev vurderet som en "afgørende magtfaktor i samfundet" og en "reel sikkerhedsrisiko" af PET i 80'erne. Det var den eneste fagforening, der blev mistænkt for at være en egentlig sikkerhedsrisiko af PET, som frygtede, at PROSA ville blive i stand til at lamme dataområdet. PET's bearbejdningsgruppe foretog en længere analyse af PROSA i 1984.

PROSA's formand Niels Bertelsen mener, at PET's trusselsvurdering fra dengang er ude af proportioner, og hæfter sig ved de argumenter, der blev brugt til at mistænkeliggøre PROSA og aktivisterne:

- PET rørte fuldt ud lovlige politiske aktiviteter og synspunkter sammen til en ret, hvor samtlige PROSA-medlemmer blev sat under mistanke for samfundsskadelig virksomhed. PROSA blev overvåget og mistænkeliggjort baseret på lovlige aktiviteter, fortænkte forbindelser til Tidens Højskole og en politisk generalisering af PROSA's medlemsskare, siger Niels Bertelsen.

Han har i sin faglige karriere aldrig hørt om en it-professionel, der kunne

finde på at udlevere følsomme oplysninger til en tredjepart.

- Desuden har PROSA altid arbejdet for en høj sikkerhed omkring følsomme oplysninger, så PET's konklusioner er virkelig grebet ud af den blå luft, siger PROSA-formanden.

- Men det er særligt interessant, at der i dag foregår langt mere omfattende overvågning helt lovligt. Hvis PET dengang var i stand til at lave så mange fejlvurderinger på så spinkelt et grundlag, hvad kan tjenesten så ikke i dag med det væld af oplysninger, den har om borgerne?

Forkortet af KP

ICC: Vi er stadig forfulgt af efterretningstjenester

Efterretningstjeneste PET's overvågning inuitorganisationen Inuit Circumpolar Conference var slem under den kolde krig. Men det er meget værre i dag, mener formanden for ICC Grønland, Aqqaluk Lyngé, som kalder overvågningen "krænkende".

Ifølge Aqqaluk Lyngé bliver e-mails fra ICC i Grønland, som sendes til USA, nemlig kontrolleret af amerikanske efterretningstjenester.

- Situationen i dag er ikke meget anderledes end for 40 år siden. Terrorlovgivningen i USA giver frit lov til at

overvåge personer og organisationer. Og det mærker vi også i ICC, siger Aqqaluk Lyngé til Sermitsiaq.

Budskabet kommer i kølvandet på, at den såkaldte PET-Kommission i Danmark i sidste uge offentliggjorde en omfattende rapport om tjenestens arbejde. Heraf fremgår det, at ICC har været under efterretningstjenestens lup.

- Jeg er ikke overrasket over, at ICC figurerer i rapporten. Men jeg synes, det er krænkende, siger Aqqaluk Lyngé til avisen Sermitsiaq.

Forlig til krig

Det nye "forsvars"forlig skal sikre massiv dansk krigsdeltagelse i al fald frem til 2014

Syv af de otte folketingspartier var med, da et nyt forsvarsforlig, designet til oprustning og krig, blev indgået den 24. juni. Det er samtlige imperialistiske NATO-partier, SF indbefattet, der dermed markerer deres støtte til nuværende og kommende aggressionskrige med danske soldater i forreste række. Regeringsskifte eller ej: Danmark skal være i krig. Forliget dækker perioden 2010-2014 og er specielt strikket sammen for at sikre en langvarig dansk krig i Afghanistan.

Her deltager de godt 700 danske besættelsestropper lige nu i en større amerikansk anført offensiv mod den afghanske modstand i Helmand-provinsen. Den har allerede kostet en stribe døde og sårede danske soldater.

'Oppositionspartierne' S, SF og Radikale er med til at øge de årlige udgifter til militæret i med 3,5 milliarder – fra 20 mia. til 22,8 mia. kr. plus en række 'engangsbevillinger'. Forliget betyder at den generelle oprustning fortsættes. Nu inddrages også for alvor

Danske soldater i 'klimatisk og geografisk udfordrende miljøer': Helmand juli 2009 (Foto: HOK)

Grønland og Nordatlanten. Og for første gang øremærkes ulandshjælp direkte til understøttelse af krigsoperationer.

Forliget er samtidig det første af en forventet række frem til 2025, hvor ifølge den tilgrundliggende beretning fra en forsvarskommission *"udviklingen peger på, at længerevarende militære operationer snarere vil være regelen end undtagelsen"*.

"Det stigende antal højintensitetsoperationer (...) forudses at ville blive langvarige (...) i klimatisk og geografisk udfordrende miljøer."

Med andre ord: Kolonikrige i 'ekso-tiske' lande, hvor 2000 danske soldater skal kunne indsættes samtidig, evt. på

forskellige krigsskuepladser.

Forliget kaldes selvfølgelig 'historisk' og hyldes for den 'brede enighed'. Men den udtrykker ikke en enighed om krigs- og oprustningspolitikken i den danske befolkning, som vil den modsatte vej: ud af krigen, nedrustning.

Militarisering af Grønland

Forsvarsforliget lægger op til en øget militarisering af det selvstyrende Grønland, der også har en central placering i amerikansk global militærstrategi, og dermed i NATO-strategien, hvor en dansk krigsforbryder er chef.

I forsvarsforliget står, at Grønlands

SF: Goddag til våbnene

Socialistisk Folkeparti gik med i forliget om det danske militær og stemte for krigsbevillinger

Alle folketingets partier undtaget Enhedslisten er gået sammen om et forlig, der øger pengestrømmen til militæret og prioriterer deltagelse i angrebskrige sammen med NATO - og også med EU, hvis forbeholdet bliver fjernet. Det nye forsvarsforlig gælder fra 2010 til og med 2014 og betyder blandt andet, at bevillingerne til militæret øges kraftigt.

Det konkluderes i forligsteksten, at:

"Efterspørgslen efter danske militære bidrag ikke vil mindskes. Der vil i

stigende omfang være behov for at kunne deltage i andre typer konflikter, herunder oprørsbekæmpelse, fredsskabende indsatser og hjælp til genopbygning."

I princippet skal militæret udrustes, så de kan indsættes globalt! Også i byområder.

Den forventede udvikling inden for internationale operationer tænkes at være præget af et højt trusselsniveau, og en stigende asymmetrisk krigsførelse.

Hvor fjenderne er, står der ikke nærmere opregnet, men de krigsophidsede partier er parate til at sende soldater i terrorkrig, så længe det skal være.

For SF betyder forligsdeltagelsen, at

forbindelsen til den pacifistiske fredsbevægelse, der i begyndelse af SF's historie var et af partiets vigtigste fundamenter, er endegyldigt brudt.

Fra Ole Sohn lyder det nu:

"Vi kan ikke leve med, at udstyr og materiel ikke er på plads, når et flertal i Folketinget har sendt danske soldater ud på mission. Så vi er villige til at hjælpe her og nu."

Holger K. Nielsen har været ude ved fronten i Afghanistan og inspicere tropperne, der stod parat til en storoffensiv i Helmand-provinsen. Trygt hjemme igen fortæller han til Information, at SF er parat til at støtte fortsat krigsdeltagelse, hvis de kan love, de er hjemme om fem til seks år.

Den nuværende krig mod Afghanistan vil da have været 14 år!

Kommando bliver slået sammen med Færøernes Kommando. Det forventes, at det arktiske område får stigende international betydning på grund af afsmeltningen af polarisoppen.

– *Afsmeltning af polarisoppen, som følge af den globale opvarmning, vil åbne nye muligheder for råstofudvinning og åbning af nye sejlruiter. Den stigende aktivitet vil forandre regionens geostrategiske betydning og vil derfor på sigt medføre flere udfordringer for dansk forsvar, hedder det.*

Inden udgangen af 2014 skal der derfor oprettes en 'arktisk indsatsstyrke'.

To af de grønlandske partier, Siumut og Demokraterne, er ikke afvisende. Til gengæld mener den tidligere chef for Grønlands Kommando, Axel Fiedler, at det vil betyde en unødvendig militarisering af Grønland. Han opfordrer direkte Grønland til at sige nej.

– *Hvis forslaget var kommet op under den kolde krig, var det til at forstå. Men nu er der tale om militær tanke-spind for at retfærdiggøre en større forsvarsbevilling i Danmark. Mit indtryk er, at der generelt er tale om dansk sabelraslen i et hidtil meget fredeligt område, siger Axel Fiedler til knr.gl.*

U-landspenge til krigsstøtte

Krigsforliget betyder også, at der tages 65 millioner årligt, ialt 325 millioner kr., fra udviklingsbistanden over de næste 5 år.

Det fremgår af forligsteksten, hvori det hedder, at pengene til de fattige nationer overføres til "understøttelse af bredere stabiliseringsindsatser m.v."

Som ulandsorganisationer påpeger, vil dette reelt sige at støtte danske soldater i oversøiske operationer, herunder først og fremmest Afghanistan. Da over 60 procent af udviklingshjælpen går til Afrika, påpeger de, vil størstedelen af pengene blive taget fra dette kontinent, som fra alle sider betegnes som klodens krisekontinent.

I forvejen har den danske ulandsbistand fået til formål at støtte dansk erhvervsliv. Nu skal den også øremærkes til de danske angrebskrige. Det er en beskæmmende og farlig præcedens.

Når varmen smelter fordomme

Der er ikke så mange, der kender betegnelsen "Københavnere på sjællandssiden". De fleste vil mene, at det er da københavnerne. Sådan forholder det sig blot ikke. En ret så stor del af københavnerne bor på Amager – øen Amager. Den del af Københavns kommune, der udstrækker sig over dele af Amager, er faktisk en spraglet flade af mange forskellige sociale lag, der nøjagtig som i andre bykvarterer er placeret i henholdsvis villaområder, etageejendomme, kolonihaver eller noget helt syvende.

Forskellighederne rummer utallige mange skønne særtræk. Tag nu for eksempel Amagerbro. De, som for 20 år siden kendte pulsen på det daværende Nørrebro, vil kunne genkende og – finde den i den del af postnummer 2300, hvor etagebyggeriet ligger tættest. Her er tonen ligefrem. Man taler til hinanden, når man står i kø i Netto. Indvandrere af hvilken som helst mørk nuance går i hovedsiden ugeneret rundt i bybilledet. Fremmedfjendtligheden og bandekriminaliteten har ikke endnu fået så megen dominans, at det sætter trygheden over styr. Bydelen pulser.

Amagerbro har endnu heller ikke fået sit eget fancy Skt. Hans Torvkvarter, som på Nørrebro har skabt sit eget bohème-miljø med to mindst lige så forskellige grupper som etniske danskere og ikke etniske danskere.

Det er et fåtal af de sjællandske københavnere, der kender pulsen i det – efter min mening – sidste jomfruelige brokvarter i Københavns kommune.

Island Brygge er et andet selvstændigt kvarter, som for nogle år siden med stor fordel fik et kvarterløft. Desværre er der netop i denne bydel blevet tilbygget med den ene rædsomme bygning efter den anden, hvis forskellighed kun forværrer indtrykket, fordi de også er placeret klods op ad hinanden. På trods af Havnebassinet, som er vel besøgt af alle københavnere, er det stadig kun et fåtal, der kender det gamle Islands Brygge rigtigt.

Det bliver endnu værre, når vi

kommer ind på Amagers øvrige fortræffeligheder, som andre tilstødende kvaliteter giver nem adgang til, såsom Kongelunden, Holmens område, Amager Fælled og Kalvebod Fælled for blot at nævne nogle enkelte.

De sjællandske københavnere kendte for blot et par år siden kun Amager af to grunde: Man var nødt til at krydse øen i taxa for at nå til lufthavnen, den ene gang om året man tog på charterrejse. Den anden skyldes kendskabet til, at Amager i stor udstrækning altid har fungeret som losseplads for det øvrige København. Amager har ufortjent fået tildelt sit uberettigede øgenavn Lorteøen.

For et par år siden anlagde kommunen så Amager Strandpark!

Sandt for dyden vil jeg indrømme, at jeg syntes, at kommunen ødslede

millioner ud på et projekt med lido – en sandbanke en kilometer ude i Øresund med en dertil indrettet parkeringsplads. Hvorvidt dele af anlægskapitalen kunne have været brugt bedre, så der også var blevet lidt tilovers til vore yngre og ældre borgere, kan stadig diskuteres, men det er et faktum, at Strandparken er et scoop for københavnere uden for Amager.

Hovedstaden er for længst vokset fra fluepapiret Belle Vue. Strandkanterne ved Vallensbæk og Brøndby bliver for mange udkonkurreret af Amager Strandpark, når det gælder distancen. Metroen kører omtrent lige til badebroen. Med andre ord så har hele København fået øjnene op for foreløbig én kvalitet på lillebrorøen. Det fik konen og jeg vished for, da vi i weekenden havde fortrukket den kilometer, som det kræver at bevæge vore legemer fra bopælen til Strandparken. Her oplevede vi en kåd samtale mellem to stolte og brovtende københavnske mænd, der havde sin hjemstavns på hver sin ø. Det var tydeligt, at de ofte havde diskuteret Amagers fortræffeligheder – eller mangel på samme. Sjællænderen måtte til sidst give køb:

– *Så siger vi, at Lorteøen er blevet besmykket med en perle. Reno*

Ægteskabet som klasseprivilegium

Af Frederik Dreier (ca. 1850)

Den fælles opdragelse, uafhængigt af forældrenes kår, er lige meget i hvert enkelt individs og af samfundets højeste interesse. Når den pietistiske og nedladende tilsætning falder bort, vil asyl og plejestuer, anstalter, hvori forældre under deres egen bestyrelse og kontrol lader deres børn opdrage i fællesskab, altså demokratiske anstalter i stedet for almisseanstalter, indeholde et udmærket udgangspunkt i denne henseende; senere vil dette anliggende også blive kommunalt. (Note 1)

Opdragelsen hjemme kan være meget rar for fine folk, der kan holde trælle til at besøge den, og tilmed selv ikke har andet at bestille; dens hovedinteresse er netop at holde de fine børn borte fra de mindre fine, fra de "uartige" og "simple". Arbejdernes børn kan hjemme i reglen kun nyde ringe opsyn eller vejledning, hvilket gør den fælles opdragelse endnu mere øjensynlig nødvendig for dem.

For at betegne den bornerte nederdrægtighed, som udmærker alle forsøg på at plædere for denne afsindige trældom, hvortil vi er fastlænkede, skal vi omtale, at en fælles og af forældrenes kår uafhængig, altså ud fra den almindelige beskatning bestridt folkeopdragelse, anses for farlig, fordi de fattige da vil savne den tømme på utidig lyst til ægteskab og til børnefrebringelse.

Ægteskabet er altså, og det udtales tydeligt og bestemt nok af mange, egentlig et privilegium for de rige, for disse mennesker, der af arbejdet hæver en skat, som ofte sætter dem i stand til at holde en halv snes husholdninger eller i al fald en halv snes elskerinder – folkets kvinder, hvem samfundsordenen forbyder ægteskab.

For at straffe overtrædelser af dette vise privilegium skal de uskyldige frugter af de ulovlige ægteskaber gå til grunde på sjæl og legeme! Oh, I hellige kristne! – Det var hos hr. pastor Lind, som overtog den hæderlige rolle at prædike afholdenhed fra ægteskabet, da hr.

Lunde rejste arbejderspørgsmålet. (Note 2)

Dernæst anordner den kristelige samfundslære, at et vist antal af de smukkeste og bedst udrustede fattige piger årligt bringes som offer; den formuende ungdom har ingen hast med at gifte sig; de lader deres overmod få frit spillerum på disse stakkels fruentimmeres bekostning. Den fattige ungdom kan og tør ikke gifte sig, derfor er også for dem den offentlige usædelighed en nødvendighed. De kristelige økonomer siger Amar! til denne som til alle andre nederdrægtigheder. Det er nødvendigt og godt "for at frede om familielivets sædelighed"! Hvilke familiers? De formuende familiers, naturligvis.

Hvad kommer den fattige families vel staten eller statshusholdningslæren ved? Det er sådanne teorier, som bestandig deklamerer om "familien", hvorved de egentlig tænker på visse mægtige familiers arvelige formue og magt, på den nepotisme, som udgør en slags indbyrdes forsikringsselskab for et vist lille antal af mægtige familier i alle kristelige politistater, lige meget om de er absolutte eller konstitutionelle. (Note 3).

Som modvægt til denne offentlig anerkendte, i den kristne stat uafhjælpelige nederdrægtighed, der er en følge af kapitalens undertrykkelse af arbejdet, opstilles så af og til "Magdalenestiftelser", redningsanstalter og deslige (Note 4). Der hører en ægte præstelig og damelig naivitet til at vente at udrette noget på denne måde. Ved man da virkelig ikke, at lasten og forbrydelsen har sit budget, lige så vel som staten? At dette budget kun kan forandres ved en forandring af hele samfundets organisation? At om man frelser en enkelt, så er det kun for at give plads for en anden? Ved man ikke, at Kapitalen, vor tids hersker, spekulerer i lasten, at de højeste embedsmænd i de kristelige og kapitalistiske stater ofte driver handel med lasten. Lad den, som

Dette er den første danske tekst, hvor kravet om kvindernes almene stemmeret formuleres som led i kvindefrigørelsen. Det sker i sammenhæng med overvejelser om familierne, ægteskab og prostitution og børnenes ulige stilling i samfundet, set ud fra et klassesynspunkt.

Den er skrevet af Frederik Dreier (1827-1853), Danmarks første kommunist, Marx' og Engels' lidt yngre samtidige. Den findes blandt de ikke tidligere udgivne manuskripter i bind 3 og 4 af den fremragende udgave af Dreiers værker, udsendt af Det danske sprog- og litteraturselskab og C.A. Reitzels forlag i 2003 (150-året for Dreiers død).

Dreier var far til Carl F. H. Dreier, født 'uden for ægteskab' af kæresten Ida Ekeroth i 1850. Den gengivne tekst er udateret, men stammer sandsynligvis fra tiden omkring sønnens fødsel (Samlede Skrifter, bind 4, s. 371-75).

ikke ved dette, gå hjem og først lære det samfund at kende, som han vil reformere.

Så længe ægteskabet er et privilegium for den formuende, så længe indtrædelsen deri er en ødelæggelse for den fattige, så længe er der krig mellem samfundets kaster.

På den ene side at fremme ægteskabet, men på den anden side borttage den tvang, som holder ægtefolk sammen imod deres egen vilje, at borttage det økonomiske fællesskab og skilsmisens vanskelighed – det må være målet for hver dens bestræbelse, der indser, at friheden må herske her, mere end på noget andet sted, om ikke individernes liv skal forspildes.

Enhver, som af erfaring ved, at pebersvendstand og tvungent ægteskabeligt samliv fremmer sædelighed og livslykke, bedes melde sig med indsigelse herimod.

Kvindernes økonomiske og borgerlige frigørelse er i denne henseende af højeste vigtighed. Kvinderne må i borgerlige rettigheder, i næringsret og myndighedsret stilles lige med mændene (Note 5) og ligesom disse være lønede og sikrede

arbejdere for samfundet, det er for hinanden indbyrdes. Først da vil ægteskabet ophøre med at være livsforsikring og derimod blive genstand for frit valg efter tilbøjelighed og fornuftig overvejelse. I denne henseende har vi her i Norden større skridt at gøre end på de fleste andre steder.

Arbejderne og arbejderinderne vil let forstå denne fordring. Kun de fine folk anser deres damer for pyntedukker og legetøj. De arbejdende klassers fruentimere må altid gøre gavn med råd og dåd og nyder en betydelig selvstændighed.

Som nødvendig følge af kvindernes frigørelse skal vi kun nævne deres deltagelse i valgene til kommunen og staten, deres adgang til sådanne embeder og bestillinger, hvortil de må anses skiktede. Denne den store Holbergs yndlingsidé skal vore stormandsbeundrende småskribenter nok vogte sig for at spotte. (Note 6)

Idet vi omtaler familieretten og dertil hørende forhold kommer vi på en naturlig måde til at omtale arven. Er den store formueulighed overhovedet et stort onde for samfundet, så er især dennes arvelige forplantning hovedpunktet i kastevæse-

net. Lad lønnen for de enkeltes anstrengelser være endog meget forskellig, så er det åbenlyst en uhyre uretfærdighed, at den tilfældige fødsel i denne eller i hin familie skal medføre en så overordentlig forskel i magt. Man skal også i denne henseende lægge godt mærke til den historiske udvikling; i oldtiden var stand og stilling i et og alt arvelig, efterhånden er dette aftaget således, at i det mindste af navn er alle uden hensyn til fødsel lige berettigede til de forskellige stillinger i samfundet (når man undtager kongevæsenet). Men formuen er den højeste magt i nutidens samfund, og så længe den er arvelig, vil det kun sige lidet, at embeder og deslige ikke er det; thi alt sligt købes jo for penge.

En ved arv beriget elendig laban, som efter at have bortjasket sin ungdom på den ynkeligste måde får et par hundrede arbejdere, soldater el. lign. at tyrannisere, uden engang at forstå sig det mindste på sagerne, er et af de modbydeligste billeder af den sociale uretfærdighed.

De formuende klasser selv, hvis børn ødelægges ved ørkesløshed og rigdom, ved selv bedst, at arven er en meget tvivlsom lykke for den, der opnår den.

Hvad der før det fornødent for den enkelte at skrabe sammen til sine efterladte, det er først og fremmest den sociale usikkerhed, mangelen på en fælles garanti for den enkeltes arbejde og løn; det er denne, der vil erstatte arven.

Man siger, at arven er naturlig; vi ved det godt. Alt er naturligt, så længe det er virkeligt. Kongedømmet så længe, indtil det fortrænges af friheden, ågeren så længe, indtil den fortrænges af den gensidige kredit, forbrydelsen, indtil den fortrænges ved den fælles garanti; således også arven, denne uendelige skadelige indretning.

Overskriften er indsat af Kommunistisk Politik, der også har ajourført retskrivning og enkelte fremmedord samt bearbejdet noter.

Omkring 1850 formulerede Frederik Dreier for første gang i Danmark sammenhængen mellem kampen for socialisme og kvindernes frigørelse. Næste år vil det være 100 år siden, Clara Zetkin på den 2. internationale socialistiske kvindekonference i København 27. august 1910 foreslog indstiftelsen af en international kvindedag - der blev til 8. marts, kvindernes internationale kampdag

Noter

(1) **Anstalter** kaldes i dag institutioner. Det første velgørende, kristelige børneasyl blev oprettet i København i 1828, den første plejestue (vuggestuer for spæde) i 1849. Dreier bruger ordet børnehaver, men det blev først almindelig på dansk efter 1870, og de første børnehaver indrettet omkring 1900.

(2) I 1848 udsendte jernstøber P.F. Lunde reformskriftet 'Forslag til forbedring i de arbejdende Classers Kaar'. Det blev imødegået af bl.a. pastor P.F. Lind.

(3) Absolutisme er enevælde, konstitutionel forfatningsmæssig. Den danske junigrundlov 1849 indførte ikke almen valgret, men valgret med alders-, formue- og sociale betingelser. Den liberale fløj ønskede almen valgret – undtagen for kvinderne. Kommunisten Dreier skar igennem det hele.

(4) Magdalenestiftelser er 'hjem for faldne kvinder', dvs. ugifte enlige mødre, ofte tjenestepiger, som blev gjort gravide af manden eller sønnen i herskabet. Det første Magdalenehjem i Danmark åbnedes i 1877 af Indre Mission.

Dreier brugte ofte betegnelsen 'kaster' om samfundsklasser eller -grupper.

(5) Ugifte kvinder blev først myndige fra 1857. Først i 1880 fik kvinder råderet over egen løn og formue. Fra 1899 fik gifte kvinder samme ret som ugifte.

(6) Fra 1908 fik kvinderne stemmeret ved kommunalvalg, fra 1915 valgret og valgbarhed til rigsdagen. Ludvig Holberg skrev ofte imod uligestillingen mellem kønnene.

Irske 'garantier' værdiløse

Såkaldte garantier til den irske befolkning skulle bane vej for en irsk omafstemning om Lissabon-traktaten, der skal finde sted den 2. oktober

EU's regeringsledere blev den 20. juni enige om en aftale om såkaldte garantier til Irland omkring Lissabon-traktaten.

Garantierne ændrer intet i Lissabon-traktaten, men præciserer blot, at Lissabon-traktaten ikke ændrer på EU's kompetence på skatteområdet, ikke bestrider den irske forfatnings bestemmelser om frihed til liv, familie og uddannelse samt den irske neutralitet på sikkerheds- og forsvarsområdet.

En pose varm luft

Medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen, Søren Søndergaard, siger:

- EU-ledernes såkaldte garantier til Irland ændrer ikke så meget som et komma i Lissabon-traktaten. Og derudover skal de såkaldte garantier først indskrives som protokol i traktaten, når den skal justeres i forbindelse med en eventuel fremtidig udvidelse med Kroatien. Men hvis irerne stemmer ja og Lissabon-traktaten træder i kraft, så kan intet forhindre, at f.eks. en ny regering i et eller andet medlemsland spæn-

der ben for protokollen.

- Når det gælder det vigtige krav om sikring af de irske lønmodtageres rettigheder, så har EU-eliten absolut intet givet til den irske befolkning. Tværtimod slår EU-topmødet endnu en gang fast, at i sidste ende står det indre marked over de sociale rettigheder.

- Den irske premierminister Cowen vender i realiteten hjem med en pose varm luft, som vi kun kan opfordre den irske befolkning til at takke nej til, kon-

staterer Søren Søndergaard.

De danske 'Maastricht-undtagelser' har været en slags model for de irske 'garantier'. De betød, at der kunne sikres et lille flertal ved omafstemningen om traktaten i 1993 – og samtidig at Maastricht-traktaten kunne træde i kraft, også med dansk tilslutning.

Kreativ manipulation

Den irske modstanderbevægelse har afvist hele 'garanti'-manøvren. Det tidligere medlem af Europaparlamentet og

formand for den irske EU-modstandsorganisation People's Movement Patricia McKenna kalder de såkaldte 'juridiske garantier' for 'simpelthen en øvelse i kreativ manipulation, beregnet på at vildlede offentligheden'.

- En beslutning på topmødet er ikke et juridisk bindende dokument, som kræver ratifikation fra medlemsstaterne. Den ledsages af en banal 'erklæring', som måske udtrykker hensigterne hos dagens politikere, men den forhindrer ikke fremtidens i at fikle med disse 'forsikringer', siger McKenna, som konkluderer:

- Et andet eksempel på 'kreativiteten' i hele denne proces er den kendsgerning, at Irland får sin egen irske erklæring, som ikke underskrives af nogen anden medlemsstat. Sådanne ensidige erklæringer kan ikke accepteres som legitime politiske løfter. Hvis Irland havde været i stand til at få andre medlemsstater til at være enige i indholdet af vores egen irske erklæring, så ville den have været en del af fælleserklæringen eller beslutningen.

Den irske modstanderbevægelse opfordrer igen til et nej ved omafstemningen, der finder sted i en situation, hvor Irland er meget hårdt ramt af den globale økonomiske krise, efter at det blev fremhævet som en rollemodel for EU's nyliberale økonomiske politik.

Fem nordiske EU-kritiske organisationer har i en fællesudtalelse erklæret, at de vil arbejde aktivt for at støtte den irske Nej-kampagne.

Tysk traktat-ratifikation kræver lovændringer

Tyskland har ikke og kan ikke godkende Lissabon-traktaten på det nuværende juridiske grundlag. Det konstaterede den tyske forfatningsdomstol i Karlsruhe tirsdag den 30. juni. Hvis ikke traktaten skal være i strid med den tyske forfatning og tysk demokrati, så skal der vedtages en ny og væsentligt strammere tiltrædelseslov, som forfatningsdomstolen har rejst en række krav til.

Forfatningsdomstolen peger bl.a. på, at den nuværende tiltrædelseslov er for svag på spørgsmålet om den såkaldte passerelle-bestemmelse, hvor EU's ledere ved enstemmighed kan flytte et politikområde fra enstemmighedsafgørelser

til flertalsafgørelser.

Den tyske regerings nuværende tiltrædelseslov siger, at de tyske parlamentsmedlemmer skal informeres om disse flytninger og muligheden for at blokere for dem. Nu skal parlamentsmedlemmerne udarbejde en ny lov, der sikrer, at parlamentet ubetinget skal stemme om sådanne ændringer via passerelle-bestemmelsen.

Situationen sætter det tyske parlament under pres. Den tyske regering vil have lovgivningen helt på plads, inden Irland stemmer for anden gang om Lissabon-traktaten – hvilket forventes at ske den 2. oktober – og før det tyske parlament

er opløst for det almindelige valg den 27. september.

En ekstraordinær samling i parlamentet er blevet indkaldt til den 26. august, hvor det nye lovforslag skal førstebehandles.

Men det er kun det tidsmæssige pres – der er også det juridisk-politiske. Spørgsmålet er nemlig, om forfatningsdomstolens krav kan opfyldes i overensstemmelse med Lissabon-traktaten og den tyske forfatningsdomstol.

Ib Roslund

Informationschef i Folkebevægelsen mod EU.

2. oktober vil EU have irerne til at makke ret

- Irerne skal reelt stemme om det samme, som et flertal af dem afviste ved folkeafstemningen i juni sidste år. Folkebevægelsen vil gøre alt for at støtte nej-siden i det eneste EU-land, hvor borgerne spørges, udtaler Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsen mod EU

12. juni 2008 stemte 53,4 pct. af den irske befolkning nej til Lissabon-traktaten, som ingen anden befolkning i EU fik lov til at stemme om. I dag har den irske statsminister Brian Cowen meddelt det irske parlament, at irerne igen skal stemme om traktaten den 2. oktober i år. Meddelelsen kommer tre uger efter, at EU-topmødet i Bruxelles blev enige om en hensigtserklæring omkring

Irland og traktaten.

- EU-ledernes såkaldte garantier ændrer i virkeligheden ikke et komma i

Lissabon-traktaten. Cowen blev reelt sendt hjem med en pose varm luft og masser af euro til en massiv ja-kampagne. Budskabet er klart: EU respekterer ikke en demokratisk beslutning, accepterer ikke et nej og vil ikke lytte befolkningen. Befolkningen skal bare makke ret, udtaler Rina Ronja Kari, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Når irerne stemmer, så stemmer de også på vegne af de øvrige befolkninger i EU, der nægtes medindflydelse på en EU-forfatning mindre demokrati og mere centralisering af magten. Derfor vil vi i Folkebevægelsen mod EU gøre hvad vi kan for at støtte den irske nej-side.

People's Movements hjemmeside
www.people.ie

Solidaritet med irerne

Fælles udtalelse fra fem nordiske EU-kritiske organisationer

På EU-topmødet i Bruxelles blev EU-staternes stats- og regeringschefer enige om, at Irland ikke får reelle undtagelser fra Lissabon-traktaten. EU-eliten nægter at genforhandle traktaten og tvinger den irske befolkning til at stemme en gang til om samme traktat, som de stemte nej til i juni sidste år.

Lissabon-traktaten, EU's nye grundlov, er indtil videre den mest omfattende traktatændring, som er gennemført i EU. Mere magt flyttes fra de nationale parlamenter til EU's forskellige overstatslige magtorganer.

Samtidigt får de store medlemsstater en betydeligt stærkere position på bekostning af de mindre medlemsstater. Traktaten fasttømmer EU-rettens overhøjhed og åbner for, at stadig flere spørgsmål skal afgøres af EU. Desuden bygger den nye EU-grundlov grundlaget for en føderal politistyrke, og den udvikler EU til en militær alliance.

Ved Bruxelles-topmødet besluttede EU's stats- og regeringschefer om såkaldte "retlige garantier" for Irland,

når det gælder familiepolitik, skattepolitik og sikkerhedspolitik. Meningen med disse "garantier" er at give regeringen i Dublin en anledning til at afholde en ny folkeafstemning. Men det er humbug. Folkeafstemningen vil dreje sig om den samme traktat, som det irske folk allerede har stemt nej til. Ikke et ord er ændret, ikke et komma er flyttet.

På Svenska Dagbladets lederside kunne man under overskriften "EU-kosmetik skal vinde irernes stemmer" læse, at irerne til efteråret en gang til skal stemme om "i princippet samme sag". Men nu med tillægget: »Vi garan-

terer, at I ikke vil blive tvunget til at gøre noget, som I alligevel ikke behøver at gøre«.

Vi vil med denne fælles udtalelse udtrykke vores solidaritet med det irske folk og vores forhåbning om, at de endnu en gang stemmer nej til Lissabon-traktaten.

Deres kamp er vores kamp.

* **Søren Søndergaard**
medlem af Europa-Parlamentet (Folkebevægelsen mod EU)

* **Eva-Britt Svensson**
medlem af Europa-Parlamentet (Folkrørelsen Nej till EU, Sverige)

* **Heming Olaussen**
(Nei til EU, Norge)

* **Olli Salin**
(Alternativ til EU, Finland)

* **Ragnar Arnalds**
(Heimssyn, Island)

*De irakiske flygtninge***Tvangsudsendingerne overtræder grundlæggende internationale konventioner****Af SOS mod Racisme**

*SOS mod Racisme
fordømmer
tvangsudsendingerne af
irakere til Bagdad*

Tvangsudsendingerne til Irak d. 25. juni 2009 er en overtrædelse af FN's konvention mod tortur, af FN's flygtningekonvention og af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Samtidig sker tvangsudsendingerne i modstrid med UNHCR's retningslinjer og trods direkte advarsler fra UNHCR, og uden at sagerne har været prøvet for nogen retlig instans i Danmark.

Vi vil derfor indtrængende opfordre regeringen til omgående at standse tvangsudsendingerne og give de tvangsudsendinge hjemrejse til Danmark, hvor de bør have asyl nu!

Samtidig vil vi indstændigt opfordre alle ansatte i politiet til at følge deres samvittighed og nægte at deltage i tvangshjemsendelser, idet de ellers indirekte kan medvirke til tortur.

Vi vil gøre opmærksom på, at tortur er en forbrydelse mod menneskeheden,

og at det aldrig er tilladt eller undskyldeligt at medvirke i, uanset om det sker efter ordre.

Vicerigspolitichefen hævder i et interview med Politiken, at asylansøgerne har fået prøvet deres sag ved flere retlige instanser.

Dette er en lodret løgn; Flygtningenævnet er et administrativt organ, og det er ikke muligt at appellere dets afgørelser til en domstol eller til Ombudsmanden.

Havde vi fulgt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som er "fuldt implementeret", dvs. den skal gælde ligesom en dansk lov i Danmark, eller havde vi fulgt UNHCR's anbefalinger, havde alle irakere fra det centrale eller sydlige Irak fået asyl eller

Mange tusinde deltog den 18. juni 2009 i demonstrationen ved Christiansborg mod tvangsudvisningen af de irakiske asylsøgere. Demonstrationen fyldte derefter Rådhuspladsen. Foto: KP

opholdstilladelse af beskyttelsesårsager for flere år siden.

Vi tager kraftigt afstand fra Vicerigspolitichefens politiske propaganda om, at NGO'er skulle tage de afviste asylansøgere som gidsler.

Det er derimod regeringen og folketingsflertallet, der tager asylansøgerne som gidsler for at undgå, at der kommer flere asylansøgere til Danmark!

Uddrag fra konventionerne**Den Europæiske Menneskerettighedskonvention***Artikel 3*

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (1984)*Artikel 2*

2. Ingen særlige omstændigheder af nogen art, hverken krigstilstand eller trussel om krig, indre politisk ustabilitet eller nogen anden offentlig nødstilstand kan påberåbes til retfærdiggørelse af tortur.

3. En befaling fra en overordnet eller en offentlig myndighed kan ikke påberåbes til retfærdiggørelse af tortur.

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulere«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

ning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

FN's konvention om flygtninges retsstilling (1951)*Artikel 33*

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen som helst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Den dansk-irakiske hjemsendelsesaftale er utroværdig og et resultat af en uværdig menneskehandel.

Regeringen og Dansk Folkeparti fører en ekstrem asylpolitik. Danmark afviser at give asyl til forfulgte – også til folk, der har været udsat for tortur. Og Danmark stresser i årevis asylansøgere med de såkaldt ”motivationsfremmende foranstaltninger” for at få dem til at skrive under på, at de ”frivilligt” vil tilbagesendes. Også selv om det ikke virker efter hensigten, og selv om man ved, at de fleste asylansøgere derved nedbrydes psykisk og fysisk.

Og også selv om der bliver ved med at komme flygtninge, når der er krig og borgerkrig; i den forbindelse har Danmark et særligt ansvar på grund af dets deltagelse i den ulovlige krig i Irak, et forhold, der netop sætter de deporterede irakere i yderligere fare.

Danmark er for tiden indklaget ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for at have tvangsudsendt en afvist asylansøger, der i forvejen havde været tortureret. I Iran blev han igen udsat for tortur. Den sag drejer sig om en 18-årig ung mand, han blev grusomt tortureret i to år og holdt fængslet endnu et år. Han har i dag svære følger af torturen.

Flere andre asylansøgere er udvist fra Danmark til tortur i årenes løb, og det samme risikerer de irakiske tvangsdeporterede asylansøgere nu; herudover risikerer de kidnapning, terror og etnisk og religiøs forfølgelse. Blandt tidligere frivilligt udrejste irakere er mindst fire blevet kidnappet og mishandlet – heraf blev en dreng på ca. syv år myrdet.

Med tvangsudsendingerne i går har Danmark taget endnu et skridt ud i umenneskeligheden.

Vi opfordrer regeringen til at standse Danmarks overtrædelser af menneskerettighederne nu og give irakerne asyl.

Anne Nielsen

Formand for SOS mod Racisme,
Danmark

Birgitte Olesen

Næstformand for SOS mod Racisme,
Danmark

Honduras:

Statskup skal bremse det latinamerikanske venstres fremmarch

Af Roger Burbach

Om præsident Zelaya og baggrunden for militærkuppet i Honduras

Situationen i Honduras er fortsat uafklaret, efter at kupmagerne har afvist præsident Zelaya's tilbagevenden til landet og genindsættelse i sit embede. Selv om Honduras er smidt ud af Organisationen af Amerikanske Stater har det afgørende amerikanske pres ikke været stærkt nok. Nedenstående artikel er skrevet før Zelaya's forgæves forsøg på at flyve tilbage til sit land.

Kommunistisk Politik

Kuppet mod Manuel Zelaya i Honduras repræsenterer den sidste nødløsning fra Honduras etablerede økonomiske og politiske interesser for at holde fremgangen for de nye venstreorienterede regeringer fra livet, der har haft greb om Latin Amerika det seneste årti. Som Zelaya proklamerede efter med magt at være smidt af i Costa Rica: ”Det er et ondsindet komplot planlagt

af eliten. Eliten ønsker at holde landet isoleret og i ekstrem fattigdom”.

Zelaya burde vide det, da hans rødder er i landets store godsejerklasse, og han har viet det meste af sit liv til landbrugs- og skovdriftsforetagender, som han har arvet. Han stillede op som præsidentkandidat for centrum-højre partiet Liberale Parti på en totalt konservativ platform, og lovede at være hård over for kriminalitet og skære ned på budgetterne. Ved indsættelsen som præsident i januar 2006 støttede han den amerikansk opbakkede frihandelsaftale for Centralamerika, som var underskrevet to år tidligere, og fortsatte den økonomiske politik med nyliberalisme og privatiserede statsvirksomheder.

Men godt midtvejs i hans 4-årige periode erobrede de nye vinde fra syd hans forestillingsverden, især fra Hugo Chavez's Venezuela, den største regionale magt i det caribiske område. Uden olieressourcer underskrev Honduras en generøs olieforsyningsaftale med Venezuela, og tilsluttede sig så sidste år den

Faglige aktivister protesterer mod kuppet i Honduras

nyoprettede regionale handelsaftaleblok ALBA, det *bolivariske* alternativ til den amerikansk styrede "central-amerikanske frihandelsaftale". Inspireret af Venezuela har den ALBA nu Bolivia, Cuba, Nicaragua, Den Dominikanske Republik og Ecuador som medlemmer. Samtidig iværksatte Zelaya en indenlandsk reformpolitik med betydelige forhøjelser af arbejdernes minimumslønninger og lærernes salærer, mens bevillinger til sundhed og uddannelse blev trappet op.

Resultatet er, at en reformorienteret præsident, støttet af fagforeninger og sociale bevægelser, nu er sat op mod en mafiaagtig, narke-involveret, korrump politisk elite, som er vant til at kontrollere såvel højesteret som kongressen og præsidenten. Det er en historie, der ofte er gentaget andre steder i Latin Amerika – med USA næsten altid på de etablerede, grundfæstede interesser side.

Vil stoppe forfatningsproces

Den honduranske elite er rasende over, at et medlem af deres egen klasse vil gennemføre reformer, selv nok så moderate. De begyndte at portrættere Zelaya som demagog og dæmonisere Hugo Chavez for at gribe magten. Da Zelaya annoncerede, at han ville afholde folkeafstemning den 28. juni for at prøve om folket i forbindelse med det kommende præsidentvalg i november også ville have en afstemning om indkaldelse af en grundlovgivende forsamling, som kan udarbejde en ny forfatning, ville de etablerede ikke acceptere det.

De påstod løgnagtigt, at han forsøgte at stille op til genvalg. I virkeligheden vil muligheden for, at en præsident kan indsættes for en anden periode, kun kunne komme sammen med en ny forfatning, der ikke vil være udarbejdet før lang tid efter, at Zelaya skal forlade sit embede januar 2010. Imidlertid har eliten grund til at frygte et nyt *Magna Carta*, da det er den samme vej, som Chavez i Venezuela, Evo Morales i Bolivia og Rafael Correa i Ecuador har benyttet til at udarbejde nye forfatninger for at påbegynde forvandlingen af deres landes politiske, sociale og økonomiske strukturer.

Det etablerede politiske system besluttede at tage processen i vingebenet ved at stoppe den planlagte folkeaf-

stemning den 28. juni. Højesteret erklærede den forfatningsstridig, og militæret nægtede at hjælpe med uddele valgurnerne. Så fyrede Zelaya hærchefen, general Romeo Vasquez, og udsendte arbejdere og aktivister fra de sociale bevægelser til at beslaglægge valgurner på en af hærens lufthavne til uddeling. Søndag kl. 06.00, på dagen for folkeaf-

stemningen, sendte militæret en særlig hærhed af sted for at gribe Zelaya i pyjamas og deportere ham til Costa Rica. Dagen derpå rejste højesteret anklager for forræderi mod Zelaya, og kongressen valgte dens formand Roberto Micheletti som midlertidig præsident for landet.

Kraftig reaktion mod kuppet

Resten af de amerikanske lande og det meste af verden reagerede kraftigt mod kuppet. Organisationen af Amerikanske Stater indkaldte til et særmøde, hvorfra man i fuld enighed opfordrede kupmagerne til at genindsætte Zelaya. Regionale organisationer som Rio Gruppen fordømte også kuppet, mens EU og Verdensbanken udtalte, at de ville suspendere økonomisk hjælp til Honduras. Endog Alvaro Uribes regering i Colombia og Felipe Calderons regering i Mexico følte sig nødsaget til at fordømme kuppet.

Hvad ligger bag den praktisk talt enstemmige opposition til kuppet? Det meste af Latin Amerika husker stadig

de mørke dage i 1970'erne og 80'erne, hvor tre fjerdedel af kontinentets befolkning levede under militærstyre. Lande som Chile, Argentina, Uruguay og Brasilien bærer stadig ar og traumer oven på denne periode og vil ikke tillade den mindste åbning, som kan få deres militær til igen at begynde at blande sig i den politiske sfære.

USA modsætter sig også kuppet, med præsident Obama, der fordømmer det og udtaler, at det sætter en "forfærdelig præcedens" og at "vi ikke ønsker at vende tilbage en mørk fortid", hvor kup overtrumfede valg. Han tilføjede: "Vi ønsker altid at stå på demokratiets side".

Mange observatører tvivler på, hvor solid USA's stilling mod kuppet er. Obama, der lægger vægt på sin mangesidighed, har ikke haft meget andet valg - vel vidende, at hans forgænger Georg Bush bragte Latin Amerika i oprør, da han styrtede frem med at støtte det seneste kupforsøg i regionen mod Hugo Chavez oktober 2002.

Udenrigsministeriet har taget en mere lunken stilling. Da udenrigsminister Hillary Clinton blev spurgt om "genopretning af den forfatningsmæssige orden" i Honduras betyder genindsættelse af Zelaya, ville hun ikke sige ja. Avisen New York Times skriver, at hun gav den honduranske præsident afslag, da hun mødte ham den 2. juni på et møde i OAS (Organisationen af Amerikanske Stater) i Tegucigalpa. Zelaya plagede hende ved at invitere hende til at komme til et privat værelse sent på aftenen og hilse på hele hans store familie. På et mere formelt møde tog Zelaya sine planer om folkeafstemningen den 28. juni op med amerikanske embedsmænd, der indtog den holdning, at den var forfatningsstridig og ville opildne den politiske situation.

Washington har desuden meget tætte forbindelser til det honduranske militær, som går årtier tilbage. I 1980'erne brugte amerikanerne baser i Honduras til at træne og bevæbne contra'erne, de nicaraguanske paramilitære, som blev kendt for deres grusomhed i krigen mod den sandinistiske regering i nabolandet Nicaragua. John Negroponto, som blev efterretningsbass i Bush-administrationen efter at have været amerikansk ambassadør i Irak, opnåede

første gang at gøre sig stærkt berygtet, da han som amerikansk ambassadør i Honduras i de tidlige 1980'ere gav amerikanske støtte til dødspatroljer, ledt af specielle honduranske militære enheder mod indenrigske modstandere.

Onsdag den 1. juli opfordrede OAS mødet i Washington til genindsættelse af Zelaya i embedet lørdag den 4. juli. Overhovedet for OAS, Jose Miguel Insulza fra Chile udtalte sammen med præsidenten for FN's generalforsamling, Miguel D'Estang fra Nicaragua og præsidenterne Cristina Fernandez de Kirchner og Rafael Correa fra henholdsvis Argentina og Ecuador, at de ville ledsage præsident Zelaya ved hans tilbagevendende.

Men det er (var på det tidspunkt artiklen blev skrevet, KP) tvivlsomt om han vil få tilladelse til at vende tilbage

af kuplederne. For Micheletti og Vasquez er floden Rubicon overskredet og de kan ikke opgive magten uden at komme til at føle konsekvenserne. Ethvert fly, som vil forsøge at lande med den liste af notabiliteter, vil behøve landingstilladelse fra de honduranske autoriteter, og det vil sandsynligvis blive nægtet: Hovednøglen er imidlertid om Obama-administrationen vil lægge et uimodståeligt pres på deres historiske allierede, eller bruge dens militære magt i luftrummet til at gennemtvinge deadline for Zelayas tilbagevendende. Og hvis det ydre pres får Zelaya tilbage i embedet, vil han få lov til at holde afstemning om en forfatningsforsamling, som landet i så høj

grad trænger til for at blive et progressivt samfund?

Roger Burbach er direktør for CENSA - Center for the Study of Americas.

Oversat af KP efter "New America Media" 3. juli 2009

PCML Venezuela:

Om det fascistiske statskup i Honduras

APKs broderparti i Venezuela har udsendt følgende erklæring om kuppet i Honduras

Venezuelas marxistisk-leninistiske kommunistiske parti (PCMLV) fordømmer det fascistiske statskup fra imperialismens militære støtter, som er et forsøg på at fratage det honduranske folk de sejre det har vundet ved at bringe en leder frem, som har udvist en progressiv og demokratisk venstretendens. Kupmagerne har den 28. juni, op til folkeafstemningen om forfatningen, ikke bare gennemført et statskup mod præsident Manuel Zelaya, men også mod folkets politiske landvindinger.

Denne handling fra en fraktion af militære viser, hvordan imperialismen og det nationale bourgeoisi prøver at kvæle de progressive kræfters fremgang i Latin-Amerika. Den folkelige enhed har materialiseret sig i vigtige geopolitiske forslag som ALBA, men den standser ikke der. Arbejderklassen giver udtryk for, kræver og forsvaret i dag mere end nogensinde revolutionen og den videnskabelige socialisme, noget som har sat skræk i især den nordamerikanske imperialisme, som ser sin ind-

flydelse mindske i sin såkaldte baggård. Det viser at arbejderklassen modnes dag for dag og ønsker at frigøre sig fra det kapitalistiske åg og støtter sig på fattigbønderne som sine vigtigste allierede. Denne kraft støtter forandringsprocesserne, som foregår i Latin-Amerika, men den rejser også sit eget program for revolutionær kamp og klassekamp.

Hele situationen viser, at de tyer til den opskrift, som blev brugt i Chile i 1973 da de væltede Salvador Allende, en opskrift som senere er fulgt også i andre lande; i Venezuela i 2002, siden forsøgt i Bolivia og altså nu i Honduras.

Folket som kæmper for revolution og virkelig socialisme i vores lande må derfor være på vagt, de revolutionære sejre, som er opnået kan blive forsøgt annulleret gennem fascistkup. Det gælder særlig for denne tid, hvor imperialismen har akut behov for at komme til hæfterne og hvor direkte og indirekte interventioner fremstår som aktuelle strategier for at overvinde krisen.

Processen viser os behovet for at gå videre fra de patriotiske, demokratiske processer og avancere til revolutioner, som forvandler samfundet og gør ende på hele den rådende kapitalistiske orden,

hvor proletariatet har magten og med våbenmagt kan hindre at militære, som forsvaret kapitalisternes interesser, får mulighed for at kvæle folkets erobringer. Dette kan kun opnås gennem organisering af arbejderklassen, som i forbindelse med fattigbønderne erobrer den politiske magt og sætter punktum for borgerskabets herredømme.

Vi sender vores solidaritetshilsen til folket i Honduras i den proletariske internationalismes navn. Den situation, som råder i vort broderland, gør at vi mere end nogensinde må samle det internationale proletariat for at standse fascismens og de reaktionære kræfters fremstød i Latin-Amerika. Det er socialismen, som er deres værste fjende, og det er også socialismen, som kan sætte en endelig stopper for dem.

Respektér sejrene som er vundet i den revolutionære kamp, som arbejderklassen og det arbejdende folk i Latin-Amerika har ført!

Stop imperialismens forsøg på at kolonisere folket gennem fascisme!

Socialismen bygges med arbejderbondealliancen ved magten og med et væbnet folk!

Glemte sider ved sejren over fascismen

Af Pavel Krasnov

Ny viden: Historien om anden verdenskrigs afslutning og fascismens endeligt er langt mere kompliceret end det rosenrøde billede af de allieredes fælles triumf, som ofte tegnes

Den 8. maj 1945 kl. 23.00 (9. maj Moskvatid), underskrev Tyskland en kapitulationsaftale. Det skete adskillige dage efter, at Sovjethæren indtog Berlin og smadrede adskillige store tyske tropestyrker i Ungarn, Pommern og Tjekkoslovakiet. Alle ved det, og alt synes så simpelt – de allierede besejrede fascismen og nazismen og reddede derved menneskeheden. Imidlertid er det en meget forskønnet version af historien om denne sejr, der har meget lidt at gøre med, hvad der virkelig skete. USSR måtte forhandle med banditter – de herskende vestlige eliter, som USSR var i stand til at trække med ind i krigen mod Hitler. Ikke blot skabte de Hitler med det mål at ødelægge USSR, men de planlagde et bagholdsangreb på USSR straks efter krigens slutning. Ydermere planlagde de faktisk at bruge de tiloversblevne tyske tropper til at assistere dem i dette angreb. Der var ingen fælles Sejrsparade, hvilket er mærkeligt, når der er tale om forbindelser mellem allierede. Eisenhower og Montgomery nægtede at deltage i en fælles sejrsparade i Berlin. Sejrsparaden fandt alligevel sted den 7. september 1945, men kun marskal Zhukov var til stede for at hilse den. De militære og politiske ledere fra de vestlige allierede lande kom ikke til paraden, og garnisonsenheder fra sektorer i Vestberlin var de eneste allierede, som tog del i den.

Det hang sammen med, at kapitulationsaftalen allerede var underskrevet af tyskerne – i løbet af natten 6. og 7. maj i en vestlig allieret kommandocentral i Reims. Sovjetiske ledere havde slet ikke tid til at nå frem. De ”allierede” forsøgte at snyde Sovjetunionen.

Desuden ignorerede de ”allierede”

aftalerne på Jalta-konferencen, som var underskrevet af Roosevelt, Churchill og Stalin, og oprettede et nyt dokument, som var totalt rensset for alle uønskede Jalta-aftaler. Sovjetunionen blev ikke engang nævnt, som om landet aldrig deltog i krigen. Kapitulationsdokumentet blev overrakt tyskerne, før en kopi blev sendt til Moskva. Den 7. maj annoncerede Churchill og Truman de tyske troppers kapitulation over for de amerikanske og britiske tropper. Det kostede den sovjetiske side store anstrengelser at få de allierede til at indgå en endegyldig, fælles aftale

inkluderende USSR den 8. maj (9. maj i Rusland). Begivenhederne i Reims blev diplomatisk kaldt for en ”forberedende aftale”. Imidlertid havde de ”allierede” optrådt meget uhæderligt endnu før dette. Eksempelvis er det kendt viden om, at Allen Dulles forhandlede med nazisterne på vegne af de vestlige eliter.

Det var alene på grund af Stalin, at en aftale mellem nazisterne og de allierede blev undgået.

Ikke desto mindre er det sikkert, at nogle hemmelige aftaler blev indgået mellem de to partnere. Som resultat eksisterede den vestlige front ikke fra slutningen af februar 1945: Tyskerne opgav enorme territorier og trak sig tilbage praktisk talt uden kamp. Imidlertid kæmpede de indædt for hver eneste meter land på østfronten. Nazisterne og ”de allierede” havde et fælles mål – at holde de sovjetiske tropper ude af Centraleuropa. Det blev sagt åbent af Churchill. Det var praktisk umuligt for de allierede at have en åben pagt med nazisterne, så de vendte tilbage til den strategi.

Planlagt krig mod Sovjetunionen

Som afslutning på dette spil planlagde man at overgive Berlin til de allierede uden kamp og dermed frarøve Sovjetunionen dets sejr. Oven i dette kalkulerede man med at forvandle 2. verdenskrig til 3. verdenskrig med et allieret angreb på USSR. I begyndelsen af 1945 gav W. Churchill ordre til stabsledelsen om at udvikle en plan for et overraskelsesangreb på USSR, kaldet ”*Unthinkable*” (Utænkelig). Dokumentet er nu deklassificeret og tilgængeligt for offentligheden.

Det blev planlagt, at 47 britiske og amerikanske divisioner 1. juli 1945 skulle angribe russiske styrker uden at erklære krig. De skulle støttes af 12 tyske divisioner, som de allierede ikke havde opløst. Disse divisioner blev trænet af britiske instruktører og forberedt til kamp mod USSR sammen med de vestlige styrker. I overensstemmelse med Churchills ordrer blev våben og udstyr fra de tyske divisioner opmagasineret på lettilgængelige steder for hurtig bevæbning.

Krigen blev planlagt som en fælles offensiv fra den vestlige civilisations styrker mod Rusland. Polen, Ungarn, Rumænien, Finland og andre lande var også påtænkt at tilsluttes dette ”korstog”. Målet var komplet at knuse Sovjetunionen og opsplutte det i en række kontrollerbare kolonier. Krigen formodedes at slutte på samme frontline som Hitlers plan ”Barbarossa” – Arkhangelsk-Stalingrad-frontlinjen.

De vestlige eliter planlagde at knække russerne via terror – ved at ødelægge store sovjetiske byer såsom Moskva, Leningrad, Vladivostok, Murmansk osv. med bølger af dets flyvende fæstninger. Adskillige millioner russere var påtænkt at dø i skrækindjagende ”ildstorme”. Det var sådan, Hamburg, Dresden, Tokyo og andre byer blev raseret totalt. Det var påtænkt også at skulle blive de russiske allieredes skæbne.

Imidlertid omrokkede russerne uventet deres styrker og begyndte at

befæste deres stillinger den 29. juni 1945, dvs. dagen før den planlagte start på krigen. Den allierede plan var blevet opsnappet af Stalin, og stabslederne fik ordre til at handle.

Heldigvis var Stalin stadig leder af Sovjetunionen, og denne krig blev forpurret.

Slaget om Berlin

I april 1945 skønnede de allierede, at Den Røde Hær var udmarvet, at dets udstyr og maskineri var slidt totalt op, og forsyningerne var nær nulpunktet. Berlin spillede en meget vigtig del i de vestlige planer. Nazisterne planlagde at gøre Berlin til et Stalingrad for russerne. De sovjetiske tropper formodedes at blive svækket og slidt ned i kampene i Berlins gader. Hvorefter de allierede tropper skulle erstatte de tyske og jage Den Røde Hær hele vejen til Volgafloeden – de allierede tropper var allerede kun 100 km fra Berlin. Tyskernes rolle var for enhver pris at forhindre de sovjetiske tropper i at indtage Berlin. Tyskerne kæmpede meget tappert.

Derfor blev erobringen af Berlin til et stort lærestykke for ”de allierede” om, at udkommet af krig bestemmes på land og ikke i luften eller på havet.

Berlin var et svært bevæbnet by-fæstning. Alle store bygninger var omdannet til højborge og forbundet via underjordiske tunneller og kommunikationslinjer. En gigantisk forsvarszone begyndte umiddelbart efter floden Oder. Den bestod af internt forbundne bunkere og andre forsvarsstrukturer og var på nogle steder omkring 50 km bred.

Allierede specialister tvivlede ikke på, at Sovjethæren ville miste mindst en million mand, og tre millioner ville blive såret under erobringen af Berlin. Det var næsten halvdelen af tropperne på hele den sovjetiske vestlige front.

Berlins strategiske operation bestod af fem taktiske operationer. Det antages ofte, at Berlin-operationen var en non-stop-offensiv. Sådan var det ikke. Adskillige gange foretog tyskerne kraftfulde modangreb i et forsøg på at stoppe den sovjetiske fremrykning. Flere gange var tyskerne i stand til at bryde igennem de sovjetiske tropper, der omringede Berlin. Imidlertid blev alle de tropper, der brød gennem

blokadens, smadret af sovjetiske tankvogns-angreb. Af 200.000 tyske soldater overlevede praktisk talt ingen.

2,5 million sovjetiske og 150.000 polske soldater deltog i Berlin-operationen. De stod over for mere end en million tyske soldater. Operationen, som fandt sted over en front på over 500 km, begyndte 16. april og sluttede med indtagelsen af Berlin den 2. maj.

I løbet af den periode blev praktisk taget hele den tyske hær ødelagt eller tilfangetaget – over 400.000 tyske soldater blev dræbt og over 500.000 tilfangetaget. Det samlede tab for de sovjetiske og polske tropper var 80.000 dræbte.

Den allierede kommando var rystet over den styrke, Den Røde Hær demonstrerede under erobringen af Berlin. De sovjetiske styrker viste evnen til effektivt at bruge store mængder af ildkraft (op til 650 artillerienheder pr. km) og direkte altødelæggende mobile angreb, der trængte dybt ind bag fjendens linjer. En ny analyse foretaget af de vestlige militære specialister bragte de vestlige

eliter ned på jorden – i tilfældet af et direkte angreb på USSR ville den anti-sovjetiske koalition i Europa, uanset deres overvældende dominans i luften og på havet, blive smadret og drevet ud i den engelske kanal inden for to til tre uger. Endog angreb med to amerikanske atombomber ville ikke ændre situationen.

Stalins beslutning om at storme Berlin i begyndelsen af maj 1945 forhindrede den 3. verdenskrig. Dette støttes af de nyligt deklassificerede dokumenter. Havde det ikke været for Stalin, havde Berlin overgivet sig til ”de allierede” uden kamp, og de kombinerede europæiske og nordamerikanske styrker ville have angrebet Sovjetunionen.

Ære til Den Røde Hær og J.V. Stalin!

Oversat til engelsk af Andrey Krasnov for North Star Compass maj 2009, og til dansk af Kommunistisk Politik, der også er ansvarlig for lead og mellemoverskrifter.

Revolutionær Sommerlejr 2009

Vestsjælland 5. - 9. august

Fra d.5. til 9. august afholdes Revolutionær Sommerlejr 2009 på Vestsjælland under overskriften:

Det handler om at forandre verden - ikke bare forklare den.

Lejren finder bl.a. sin berettigelse i kapitalismens dybe krise, og stiller sig op som en del af det alternativ til det nuværende samfund, som lejren vil pege frem imod.

På lejren er der diskussioner i politiske temaer som den økonomiske krise, krige mod Afghanistan og Palæstina, reaktionær lovgivning, klima-aktivisme, kulturkamp, ’danskhed’ og flygtningepolitik, og imperialismens krige i Afrika.

Lejren er en træning i politisk arbejde, i at diskutere, lytte, reflektere, og

handle. Der er workshops hvor man kan blive bedre til at skrive, male, holde taler, forsvare sig selv og alt det andet der skal til for forandring.

Kulturkampen bliver diskuteret, men afspejler sig også på hyggeaftener med musik, digte, andre indslag og ved at vi er sammen og har det godt.

Kom med på lejr, og vær selv en del af forandringen og alternativet!

**Kontakt Revolutionær sommerlejr
sommerlejr2009@yahoo.dk
eller i Oktober Bogbutikker**

Revolutionær sommerlejr er arrangeret af Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund (DKU), Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) og Foreningen Oktober.

Tre danske besættelsestropper dræbt i Afghanistan

Tre danske besættelsestropper blev den 17. juni dræbt i Afghanistan. Krigsherren Lars Løkke Rasmussen var fremme med de store ord og sagde, at de døde for "fred, frihed, demokrati og dansk sikkerhed".

Det hele er som sædvanlig løgn. Danske soldater dør i Afghanistan som forhadte besættelsestropper, som billige lejesoldater for supermagten USA og som selvgode korsfarere, der med våben vil diktere, hvordan andre folk skal indrette deres samfund. Ved at gøre disse danskere, der selvforskyldt har mistet livet, fordi de frivilligt har invaderet Afghanistan, til helte, så lægger man grunden til, at flere danske unge får guddommelige fornemmelser og vil ud og redde verden som aggressorer i et fremmed land. Den afghanske modstandsbevægelse kan ikke gøre andet end at sende disse galninge hjem i kister, hvilket er retfærdigt. Afgha-nerne vil befri deres land.

Til de pårørende er der at sige, at hvis I vil redde jeres kære, så sæt dem stolen for døren, og gør dem klart, at det at tage til Afghanistan er at krydse den røde linje. Krigsminister Søren Gades hykleriske våde øjne kan I ikke bruge til meget.

Danmark ud af Afghanistan nu!

*Af Carsten Kofoed
Frit Afghanistan Blog*

Lejerne snydt for statstilskud

Nye tal fra indenrigs- og socialminister Karen Ellemann viser, at lejerne, som LLO forudsagde, er blevet voldsomt snydt af regeringens tilskudsordning.

Lov om statstilskud til renoverings- og bygningsarbejder og energibesparende materialer i helårsboliger blev vedtaget d. 2. april 2009 efter en lynaftale indgået mellem regeringen, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance.

Statstilskuddet kunne inden for en ramme på 1,5 mia. kr. ydes som et tilskud på 40 pct. til dækning af lønudgifter i forbindelse med renoverings- og bygningsarbejder. Tilskud hertil kunne højst udgøre 15.000 kr. inkl. moms. Herudover blev der mulighed for et yderligere tilskud på 20 pct. af materialeudgifter i forbindelse med visse energibesparende foranstaltninger på højst 10.000 kr. inkl. moms.

Tilskuddet kunne søges efter først til mølle-princippet af boligejere, andels-havere og beboere i lejeboliger. Der er nu lukket for yderligere ansøgninger.

Indenrigs- og socialminister Karen Ellemann oplyser nu boligudvalget, at af de ansøgninger, som Erhvervs- og Byggestyrelsen har modtaget, er 1420 ansøgninger indsendt af lejere i private udlejningsboliger og 394 ansøgninger indsendt af lejere i alment boligbyggeri, svarende til i alt 1.814 lejere.

Samtidigt oplyser ministeren, at 106.692 boligejere har indsendt ansøgning om tilskud fra renoveringspuljen.

Lejernes Landsorganisation er ikke overrasket. Allerede under lovens udar-

bejdelse advarede LLO Regeringen og Dansk Folkeparti mod at designe loven sådan, at lejerne reelt blev udelukket fra at ansøge.

Men det hele blev lynbesluttet bag lukkede døre. End ikke det forhold, at LLO i samarbejde med udlejerne, Ejendomsforeningen Danmark, anbefalede en bedre løsning, påvirkede forligsparterne.

- Det her er igen et eksempel på, at denne regering ikke kan fordrage lejerne, siger Klaus Hansen, formand for Lejernes LO. - Man har givet lejerne baghjul med skattestop, afdragsfrie lån og skattereformer. Nu har man snydt dem endnu en gang.

Hold fingrene væk!

Et øjeblik efter, at valgstederne var lukkede, kastede SF sig over et projekt om at give EU endnu mere magt. Nu vil Margrethe Auken have, at vi skal stemme om retsundtagelsen og den militære undtagelse.

I Folkebevægelsen mod EU siger vi klart: Hold fingrene væk! Vi er ikke bange for en folkeafstemning, der er nemlig stor modstand mod afskaffelse af undtagelserne i befolkningen. Men vi finder det usmageligt, at en række politikere først har sagt nej til, at EU skal bestemme alt, hvorefter de dårligt kan vente med at give endnu mere magt til EU.

Folkebevægelsen mod EU's
forretningsudvalg
20. juni 2009

Uretfærdigt behandlet

**Klag! - ... men da borgeren så opdager det utal af nævn og instanser sagen skal gennemgå, -
og de kilometerlange papirer sagen medfører, -
siger de fleste fra, -
de som fortsætter opdager at ingen er ansvarlig, -
papirerne kører rundt i systemerne,
- og sluttelig frikender alle hinanden,-
og til alt dette der overgik borgeren siges,
- bare klag!**

N.B.

Kommunistisk Politik i sommerperioden

I sommerperioden kommer KP med 3 ugers interval.
Nr. 15 den 31. juli.
Derefter genoptages udgivelsen hver 14. dag.

Redaktionen

Hvem er projekt Better place”?

En endeløs række af hjemmesider om grøn energi dukker op, da jeg forsøger at finde hoved og hale i, hvad Better Place er for en virksomhed. Navnet er valgt med omhu. Der er masser af velmenende formuleringer, der skriver om verden som et ”better place”. Grunden til min undersøgelse er, at Ingeniøren den 30. juni i år skrev: *”Den første familiebil, som danskere, der vil skifte til elbil, er blevet stillet i udsigt af projektet Better Place, ruller nu ud på landevejen ... Den er klar til at gå i samlebåndproduktion om et års tid.”*

På Better Place (BP) Danmarks hjemmeside præsenteres visionerne for Danmark som det første land i verden, der skifter fra olie til el: *”BP er med til at drive dette historiske skifte fra olie til kilowatt. Vi er allerede i gang med at opbygge en landsdækkende infrastruktur i Danmark, som dels vil hjælpe med at opfylde klimamålsætningerne frem mod 2020 og dels vil gøre Danmark til det første land i verden, der for alvor tager el-bilen til sig.”*

Teamet i Danmark involverer folk med mangeårige erfaringer fra firmaerne IBM, Microsoft, Carlsberg, Coca-Cola, Danske Bank, AP Møller-Maersk. Direktør Jens Moberg er hentet hjem fra Microsoft i Seattle.

24. maj meddeltes det: *”BP og Københavns Kommune har indgået en samarbejdsaftale om fremme af en infrastruktur for elbiler i København. Aftalen indeholder både visioner og konkrete initiativer, der skal bane vejen for et københavnsk pilotprojekt for elbiler og for bæredygtig transport. Pilotprojektet skal fremvises under FN’s klimakonference (COP15) i december og tjene til inspiration for andre hovedstæder og byer verden over.”*

Så langt så godt eller er det? Hvem står egentlig bag?

Visionen om BP opstod på verdens økonomiske forum i 2005, der stillede spørgsmålet: *”Hvordan gør vi verden til et bedre sted i 2020?”* Shai Agassi, nu direktør, grundlagde BP og lancerede det officielt i 2007. I 2008 blev Israel det første land, der officielt omfavned BP-

modellen, Danmark, Australien, Californien, Hawaii og Ontario fulgte efter. Scientific American udnævnte ham i 2009 til medlem af gruppen af ti personer, der har demonstreret den mest omfattende forpligtelse til at sikre, at fordelene ved ny teknologi og viden tilfalder menneskeheden (sic!). Han er også medlem af Copenhagen Climate Council, det globale samarbejde mellem erhvervslivet, forskere og politikere op til COP15.

I koncernledelsen finder vi tillige Idan Ofer, tidligere leder af United Mizrahi Bank i Israel og nu bestyrelsesformand i BP. Generalmajor Moshe Kaplinsky, direktør for Israel-afdelingen, tidligere kommandør i Golani og Galilæa-brigaderne, premiereministerens militær-sekretær og senere vice-stabschef for generalstaben. Aliza Peleg med MBA fra Tel Aviv universitet. Dr. Barak Hershkovitz, tidligere kaptajn i Israels luftvåben og med doktorgrad fra Det hebræiske universitet i Jerusalem, Sidney Goodmann med israelsk BA i virksomhedsadministration, Ziva Patir, tidligere generaldirektør for Israels Standardiseringsinstitut og i over ti år med fremtrædende poster i den internationale standardiserings-institution ISO, en tidligere medarbejder fra Lehman Brothers, og lederne fra Australien, Danmark, USA og Japan m.fl.

Aktiehandler-hjemmesiden ”energytechstocks.com” skriver 15. august 2008, at Nissan-aktien burde stå rigtig godt med sin involvering i Project BP, der allerede har aftaler med Israel, Danmark og Portugal om programmet for elektrificering af biler og lastbiler i løbet af ti år.

De skriver videre, at takket være ”BP” er Israel det vigtigste mellemøstlige land vedrørende energi. *”Israel, landet, hvis mål er at være helt fri for olie inden for ti år, bliver affyringsrampen for et angreb på alle områder mod olieafhængighed.”* De mener, at det tegner et muligt jordskælvsstift i global økonomi, et skift, der får følger for enhver investor.

Konceptet er, at man køber bilen, mens batterierne og opladningsstationerne ejes af BP.

En af forhåbningerne, hvis projektet

lykkes i første omgang, er, at det giver en indsprøjtning på mange milliarder dollars ny kapital i de vestlige økonomier, fordi de ikke længere skal betale OPEC. Det er jo penge, bilejere og andre betaler i dag; vil de så fremover ende i kassen hos BP? Eller i Israels statskasse?

Israels største holding-selskab, Israel Corp., havde indtil juli 2008 investeret mere end 20 millioner dollars og var parat til at investere op til 100 millioner mere. Nissan og DONG er de to firmaer, der står øverst på listen over firmaer, der derefter kommer til at høste profitten, men andre står klar på listen – Tokyo Electric Power, Duke Energy eller Echelon Corp – og konkurrencen om udviklingen af lithium-ion-batterier er stor.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19

Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Sicilianske tilbud

For få dage siden brød forhandlingerne sammen mellem SAS-ledelsen og HK Luftfart, som blandt andet organiserer funktionærerne, der arbejder som kabinepersonale eller i check in-skrankerne eller gaten. Ledelsen havde spillet hårdt og arrogant ud med krav om, at personalet enten skulle gå 6 pct. ned i løn, eller antallet af arbejdspladser skulle reduceres med 6 pct.

Formand for HK Luftfart, Nicolas E. Fischer, accepterede rammerne, og forbundet fandt en model, der byggede på, at personalet med blandt andet en årlig pålagt friuge uden løn ville leve op til firmaets krav. HK Luftfart krævede til gengæld, at SAS-ledelsen skulle lægge en offensiv strategi for at sikre selskabets udvikling på sigt – til gavn for arbejdspladser.

Det ønskede SAS-ledelsen ikke.

Udgangen blev, at 300 ansatte må forlade SAS ved fyringer eller outsourcing. Bemærk, at outsourcing betyder, at arbejdsfunktionerne bibeholdes, men overtages af anden arbejdskraft – ringere lønnet fra andet selskab, muligvis udenlandsk. Det er i øvrigt et kuriosum, at SAS-ledelsen for få år siden forsøgte at ansætte asiatisk kabinepersonale til en langt lavere løn end deres nordiske kolleger. Det blev på det tidspunkt skudt ned ved faglig styrke.

Med SAS-ledelsens manglende vilje til at anlægge en strategi, der kunne udvikle selskabet, kunne de ansatte kun se fremtiden i møde med nye ultimatummer: lønnedgang eller fyringer. HK Luftfart vovede sig ind på banen, men blev reddet af ledelsens egen arrogance. Disse ultimatummer er ikke en farbar vej.

En analyse af Greens Analyseinstitut viser, at SAS-ledelsen ikke er ene om at anlægge en defensiv investeringsstrategi: Seks ud af ti erhvervsledere vælger i øjeblikket at skære i investeringerne.

**I de seneste uger har
erhvervsledere igen trukket
deres tohovede uhyre frem
med fornyet styrke: løn eller
personalenedgang.**

Borgerlige økonomer er i øvrigt bekymrede over for denne holdning, idet manglende investeringer vil betyde, at man taber terræn til udenlandske konkurrenter i forhold til kampen om "globale markedsandele". Det skulle medføre tab for erhvervslivet på et tocifret milliardbeløb over to år.

Nu er det sådan, at kapitalismen som økonomisk system aldrig kan eller vil være en garant for arbejdspladser og varig velstand. Kapitalismen bygger simpelthen på en udnyttelse og udbytning af det arbejdende folk, hvorfor der i kølvandet af kapitalismen altid vil følge fattigdom, sult, nød, død, krige og ødelæggelser.

I den henseende er forskellige strategier under kapitalismen underordnet.

For arbejderklassen er den faglige strategi over for erhvervsspidsernes sicilianske tilbud – løn eller personalenedgang – til gengæld yderst væsentlig.

Landets slagteriarbejdere har igen rigtig mange år levet med truslen om at flytte deres arbejdspladser til udlandet. Truslen – og effekten af den – er taget til i styrke med østudvidelsen af EU, hvilket har gjort eksporten af svin til tyske eller polske slagterier til en rigtig god forretning for den danske svineindustri. Når flæskestegen igen havner i eksempelvis Brugsens kølmontrer, så er den stemplet henholdsvis med "PL" eller "DE" – for Polen eller

Tyskland. Lønningerne på disse slagterier simpelthen så ringe, så det kan betale sig at transportere svinene – under kummerlige vilkår – langt på den anden side af grænsen for derefter at importere dem tilbage igen.

På den konto er der alene de sidste to år blevet skåret 1.600 arbejdspladser væk, hvorfor der i dag kun arbejder omkring 8.500 på de tilbageværende danske slagterier. To år – 16 pct. personalereduktion.

Administrerende direktør for Danish Crown – der slagter 82 pct. af alle danske svin – Kjeld Johannesen, er af den opfattelse, at en 20 pct. lønnedgang vil redde "nogle" arbejdspladser.

Næstformanden i Nærings- og Nydelsesmiddelarbejdernes Forbund (NNF), Jens Peter Bostrup, vil ikke lade sig fange i fælden:

- Det redder ikke nogen arbejdspladser, at vi går ned i løn. Se for eksempel på SAS, hvor medarbejderne har accepteret lønnedgang, og alligevel bliver de fyret på stribe. Vi kan og skal ikke underbyde andre slagteriarbejdere, for hvor ender det? Man hører jo om kinesere, der gladelig arbejder for ti kroner i timen her i EU, siger Jens Peter Bostrup.

NNF har valgt en helt anden strategi for at imødegå det sicilianske tilbud:

NNF støtter sin søsterorganisation i Tyskland, NGG, til at sikre bedre arbejdsforhold i Tyskland.

Det er ganske vist en kamp op ad bakke, da det endnu ikke er lykkedes at sikre overenskomst på et eneste tysk slagteri endnu, men det ryster ikke NNF:

- Det kan simpelthen ikke passe, at slagteribranchen i EU skal styres af, at østeuropæere, der har det dårligt hjemme, skal rejse rundt som stakler fra land til land og underbyde de indlandske lønninger, siger Jens Peter Bostrup.